

МІСЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ОФІЦІЙНЕ ВЧЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРО ВІДПУСТ (ІНДУЛЬГЕНЦІЮ)

У зв'язку з Надзвичайним Ювілейним роком Божого Милосердя, проголошеного Святішим Отцем Франциском, у середовищі народу Божого з'явився посилені інтерес до вчення Католицької Церкви стосовно відпустів (індульгенцій). З іншого боку, останнім часом у частині українських ЗМІ з'явилися некоректні та неточні публікації, які викривляють цей аспект вчення Церкви.

Отож, пропонуємо Вашій увазі главу з «Катехизму Католицької Церкви», проголошеного владою св. Івана Павла II у 1992 році. Згідно з Апостольською Конституцією «Fidei depositum» св. Івана Павла II, цей Катехизм є автентичним викладом віри Католицької Церкви, правилом віри, і тому зобов'язує всіх католиків, незалежно від обрядової приналежності, до прийняття віри, викладеної в ньому: «Катехизм Католицької Церкви, який я затвердив 25 червня минулого року і який сьогодні силою своєї апостольської влади я наказую опублікувати, є викладом віри Церкви та католицького вчення, які доводяться або пояснюються Святим Письмом, Апостольською Традицією й Учительством Церкви. Я визнаю його як правильну норму викладання віри, як цінний і законний засіб, який служить церковній громаді. Нехай він послужить оновленню, до якого Святий Дух безперервно закликає Тіло Христове – Церкву Божу, яка здійснює мандрівку

до незгасного світла Царства!

Затверджуючи Катехизм Католицької Церкви та видаючи розпорядження про його публікацію, Наступник Петра виконує своє служіння Святій Вселенській Церкві й усім окремим Церквам, що перебувають у мирі й спільності з Апостольським Престолом у Римі: це служіння зміцнення й утвердження віри всіх учнів Господа Ісуса (пор. Лк. 22, 32), а також зміцнення зв'язків єдності в самій цій апостольській вірі» (Іван Павло II, «Fidei depositum»).

Слова Папи про те, що цей Катехизм, який він проголошує як наступник св. Петра, виконуючи своє служіння у Вселенській Церкві, говорять про це, що Катехизм Католицької Церкви є проголошений Папою ex cathedra, а тому є зобов'язуючим для всіх католиків. Кожен, хто ж не приймає цього Катехизму, ставить себе поза видимими рамками Католицької Церкви.

(Далі – на 8-й сторінці.)

Глава УГКЦ: «Світ перетворюється на поганську Галилею»

звертаючись до свого народу.

Такими словами Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав розпочав проповідь в Неділю після Просвіщення, 24 січня, на Архидієцкій Божественній Літургії в Патріаршому соборі Воскресіння Христового УГКЦ в Києві. З Предстоятелем Церкви співслужив владика Йосиф, єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ.

Тож де і за яких обставин розпочалася учительська місія Христа? «Сьогоднішнє Євангеліє чітко подає географію Святої землі, зокрема її північ. Воно описує Галилею. Свята земля була обмежена сиріо-фінікійською культурою – на півночі, а на її заході знаходився морський шлях, який сполучав Месопотамію з Єгиптом (тут проходили тисячі людей зі своїми

клопотами, товарами, культурою), на півдні розташувалася Самарія (відвічний супротивник у релігійному житті ізраїльського народу). То була, як описує пророк Ісаїя, «поганська Галилея», що дослівно означає Галилея багатьох народів. Бо саме на цьому клаптику землі на початку проповіді Христа відбувалася тогочасна глобалізація суспільства, змішування мов, культур, релігій», – пояснив проповідник.

За його словами, в розмаїтті такого суспільного, економічного, громадського життя прийшов Ісус зі своєю проповіддю. «Зауважмо, Він не йшов проповідувати на самоту чи в маленьку еліту, а в нібито саме серце тогочасного суспільства», – додав Глава УГКЦ, зазначаючи, що Ісус обирає для цього місто Капернаум на північно-західному

узбережжі Галилейського моря.

Який зміст Його проповіді? Усю науку на початку привселюдної діяльності Христа можна звести до однієї фрази, яку знаходимо в сьогоднішньому Євангелії: «Покайтеся, бо наблизилося до вас Царство Небесне». Що означає покаятися? Виставити на світло Слова Божого своє життя, спосіб поведінки, особисті життєві пріоритети. «Царство Небесне – сам Бог Ісус Христос, який наблизився, бо Його не потрібно було вже шукати далеко на небесах. Він особисто почав просвіщати свій народ світлом Божого Євангелія. А тим світлом є істина, правда про єдиного вічного Бога, який у постаті свого Сина скеровує своє Слово до людини», – зазначив він.

(Далі – на 10-й стор.)

Причастя розлученим, геям та гендерним меншинам: чотири великі брехні про Синод в пресі

Массімо Інтровіне – відомий італійський дослідник соціології та релігії, віце-директор «Католицького Альянсу» – асоціації, специфічним завданням якої є вивчення і поширення соціального вчення Церкви, директор Міжнародного Центру з вивчення новітніх релігій (CESNUR). Він також є членом «Організації з безпеки і співпраці в Європі», яка бореться проти расизму,

ксенофобії, дискримінації християн і представників інших релігій. Автор понад сорока книг, найновіша з яких: «Ти – Петро. Венедикт XVI проти диктатури релятивізму» (2011), мета якої – звернути увагу на вчення Папи Венедикта XVI.

Розгортаючи туринський щотижневик «La Stampa», я знаходжу цікаве дослідження про те, що у тамтешніх парафіях (і не лише там) «використовують», в поганому сенсі, звіт Синоду. Одна релігійна спільнота Турину гордо називає себе передвісницею сказаного: вона стверджує, що уже давно визнає право повторно-одружених на Причастя, як і «закликає Синод». Подібні історії з'являються і в інших великих газетах, і не лише італійських. Ми попереджали про можливу

фальсифікацію з боку ЗМІ, але те, що відбувається, перевищило всі наші очікування. Потрібно визнати: це колосальна містифікація, скандал та ганьба.

Якщо так трактувати Синод, то можна побачити чотири брехні. Розглянівши їх, ми зрозуміємо, що ж насправді сказав Синод.

Перша брехня: жодна парафія, громада, священник або вірний не покликаний «застосовувати» слова Синоду. Синод нічого не вирішив і нічого священикам і вірним не приписав робити. Він не міг би цього зробити. Він не хотів би це робити. Двічі – на початку і в середині засідання Синоду – Папа Франциск нагадував, що «Синод – це не парламент», він регулюється – у випадку

можливих реформ – Апостольським листом 1965 року Папи Павла VI, який його створив за власною ініціативою. Цей документ свідчить, що метою Синоду не є впровадження реформ, а надання «інформації та порад» Папі з урахуванням рішень, які він, Папа, і тільки він, в кінцевому підсумку може прийняти. Остаточний звіт Синоду не адресований вірним. Це – короткий виклад порад та рекомендацій, які Отці Синоду мають намір передати Папі.

Це правда, що Синод проголосував за окремі положення, проте це стосувалося того, що порадити Папі, а не того, що приписати вірним. Ще менше сенсу писати, як це дехто робить, що

Папа «програв» би Синоду, оскільки за деякими пунктами звіт не був викладеним так, як він хоче. Можливо, треба сказати прямо: Папа «виграє» завжди, тому що, врешті-решт, він один є більшістю, навіть проти всіх.

Далі – на 8-й сторінці.

• ЛЮТИЙ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
120 / 2

«ДОРОГОВКАЗИ В ЖИТТІ» ВІД МИТРОПОЛИТА
У Реколекційно-відпочинковому центрі Львівської архiepархії «Світлиця» (м. Львів-Брюховичі, вул. Широка, 4), Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, провів зустріч на тему «Криза в державі – криза духовності».

Зустріч розпочалася молебнем до Христа-Спасителя в каплиці Реколекційно-відпочинкового центру. Після молитви Митрополит Ігор цікаво висвітлював тему зустрічі та відповідав на запитання, які отримав від слухачів. Усі присутні також мали можливість висловити свою думку з окресленої тематики, а також поспілкуватися з архієреєм.

Додамо, що згаданий захід належить до циклу одноденних зустрічей з цікавими людьми «Дороговкази в житті», які відбуваються раз у місяць. Провідна тема таких зустрічей – «Суспільний дороговказ віруючого». Як зазначають організатори, наступна зустріч відбудеться у лютому цього року на тему: «Ціль життя – куди ми прямуємо».

БУДНІ ПАСТОРАЛЬНОГО ВІДДІЛУ КУРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЕПАРХІЇ

Відбулась чергова робоча зустріч працівників Пасторального відділу Курії Львівської архiepархії, на якій підвели підсумки діяльності та праці у поточному місяці, а також озвучили пасторальні плани на лютий.

З нагоди Року Божого Милосердя о. Павло Цвюк пригадав про необхідність письмово представити по два заходи на цілий рік від кожної комісії чи референтури Львівської архiepархії. Ці пропозиції будуть представлені для благословення владіці Ігорю, Архiepіскопу і Митрополитові Львівському.

Відтак учасникам зустрічі пригадали про семінар для усіх працівників Пасторального відділу, який проводитиме референтура у справах душпастирства охорони здоров'я. В особливий спосіб звернули увагу на важливість робочої поїздки до Самбірсько-Дрогобицької епархії для взаємного обміну досвідом.

Подібні зустрічі проводяться з метою оживити парафіяльне життя та якісно оновити співпрацю між Курією Львівської архiepархії та парафіями в рамках стратегії розвитку «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом».

КОНЦЕРТ КОЛЯДОК ТА ЩЕДРІВОК «РІЗДВЯНЕ РОНДО»

У Гарнізонному храмі свв. апт. Петра і Павла відбувся концерт колядок та щедрівок «Різдвяне рондо» у спільному виконанні Оксани Мухи та львівського квартету кларнетистів «Lviv Clarinet Quartet». Присутніх вразило те, що усі відомі колядки у виконанні Оксани Мухи звучали в супроводі кларнетів, з доповненням скрипки, перкусії та дзвіночків.

Учасниками події були Оксана Муха, «Lviv Clarinet Quartet» (Микола Гречух, Олександр Вавринок, Назар Жижий, Григорій Чепелюк); колядники Софія Чепелюк, Дмитро Бей, Соломія Гречух, Остап Жижий; музиканти Оксана Гречух (скрипка), Ігор Бей (кларнет), Богдан Степаненко (перкусія).

СВЯТКУВАЛИ У ДИТЯЧОМУ ДИСПАНСЕРІ

Уже традиційно в день свята свято Господнього Богоявлення у Львівському обласному дитячому психо-неврологічному диспансері капелан разом із працівниками закладу моляться спільний молебен. Ось і цього року традицію не було порушено. По завершенні молебню капелан диспансеру о. Дмитро Гриник благословив йорданською водою палати, кабінети, усі закутки установи.

Опісля увесь персонал закладу зібрався довкола святкового столу з кутею, пампухами та узваром. За святковим столом колядували, щедрували, віншували та дякували Богові за прожитий рік. А колядувати допомагав гурт «Вечірній Львів». Основними ж учасниками свята, безперечно, були діти, які проходять курс лікування у цьому медичному закладі.

На завершення святкування головний лікар Ореслава Хомик подякувала усім за злагожену працю, нагадавши, що радісно святкуємо завдяки нашим воїнам-захисникам, які у ці холодні дні стоять на сторожі нашого спокою. Саме за них помолилися усім колективом на закінчення цього вечора.

Повідомила Ореслава ХОМИК

У Львівській архiepархії буде ще один єпископ

14 січня у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Франциск надав свою згоду на канонічне обрання Синодом єпископів УГКЦ Високопреосвященного о. Володимира Груци, ЧНІ, дотеперішнього Вчителя новиків у Львівській провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, єпископом-помічником Львівської архiepархії УГКЦ, надаючи йому титулярний осідок Баганни (Diocesis Bahannensis).

Єпископ-номінат Володимир Груца, ЧНІ, народився 19 серпня 1976 року в Добромилі на Львівщині. У 1994 році вступив до Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, в якому 2000 року склав вічні обіти, а 12 лютого

2001 року отримав пресвітерське рукоположення.

Філософсько-богословську освіту здобував у редemptористській семінарії в Тухові (Польща) та в Краківській теологічній академії (сьогодні Папський університет Івана Павла II) в Польщі. У 1998-2002 та 2003-2008 роках продовжував навчання в Інсбруцькому університеті (Австрія), закінчивши його захистом докторату з догматичного богослов'я.

Після завершення навчання, під час якого виконував душпастирські обов'язки в Інсбруці, о. Володимир від 2009 до 2012 року був директором студій в Львівській провінції Згромадження

Найсвятішого Ізбавителя, а від 2013 виконує обов'язки Вчителя новиків. Одночасно викладає догматичне богослов'я в УКУ, Львівській вищій духовній семінарії та Семінарії отців-василіян у Брюховичах.

Володіє, крім української, російською, польською, німецькою та англійською мовами.

Радіо Ватикан

До Львівської митрополії призначено нового віце-канцлера

Стесенка іменовано віце-канцлером Львівської архiepархії та Львівської митрополії УГКЦ.

Свого часу наша газета інформувала про присвоєння о. Сергієві титулу доктора правничих наук. Тож зараз нагадаємо, що новопризначений віце-канцлер у період з 2005 по 2015 рр. навчався у Люблінському католицькому університеті, де в 2007 році здобув ступінь магістра і ліценціята канонічного права, а відтак у листопаді 2015 року спеціалізована

вчена рада факультету права, канонічного права й адміністрації Люблінського католицького університету Івана Павла II (ЛКУ) в Польщі затвердила підсумкове рішення спеціалізованої комісії щодо захисту докторської дисертації о. Сергія Стесенка, надавши йому науковий ступінь «Доктор правничих наук» за спеціалізацією «Канонічне право». Тема дисертації: «Conventus eparchialis. Правовий статус на прикладі УГКЦ».

26 січня 2016 року, згідно з Декретами владіци Ігоря, Архiepіскопа і Митрополита Львівського, всечеснішого о. Сергія

Прийнявши Таїнство Хрищення, воїн АТО став воїном Христовим

В останній день січня Христова Церква поповнилася ще одним своїм воїном – капелан Львівського військового госпіталю о. Андрій Хомишин уділив святі Тайни Хрищення та Миропомазання одному з воїнів АТО. До цього кроку молодого воїна спонукало глибоке переосмислення усього того, що він побачив і що з ним трапилось на війні. Новохрищений прийняв ім'я Вадим.

Відтак для всіх присутніх військовослужбовців, які перебувають на лікуванні, військовий капелан звершив Божественну Літургію. Під час проповіді о. Андрій побажав Вадиму слідувати за Христом та опиратися у житті завжди на Бога, бути вірним

воїном Христа, який завжди стоїть на стороні добра, боронить правду, допомагає своїм ближнім добрим словом, порадою, ділом та завжди подає іншим приклад хорошого християнського життя.

На завершення о. Андрій подарував військовому освячений хрестик, який стане для воїна видимим джерелом постійної присутності Господа в його житті.

У Львові вшанували 25-ліття відкриття храму св. Анни

з парохом о. Романом Шафраном.

«Дуже приємно це, що ви уже 25 років прославляєте Господа у цій церкві, Божим Промислом очищуєте й освячуєте свої душі. Бог кличе нас до храму, щоби спільно збиратися в ньому на різного роду молитвах; особливо благаємо миру в Україні, припинення війни та закінчення кровопролиття в державі», – такими словами промовляв Митрополит у своїй проповіді.

Завершився пастирський візит Митрополита Ігоря словами вдячності вірних, молитвою «Боже великий єдиний», спільною світлиною та уділенням архієрейського благословення для всіх присутніх мирян

В останню неділю січня львівська парафія св. Анни, що у Львові на вул. Городоцькій, святкувала своє 25-ліття. З цієї нагоди сюди завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, де звершив архієрейську Божественну Літургію. Високого гостя зустрічали численні священники і парафіяльна спільнота на чолі

Різдвяна академія «Коляда з Митрополитом»

З нагоди Ювілейного Року Божого Милосердя для вчителів християнської етики Львівської архієпархії в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася Різдвяна академія «Коляда з Митрополитом». На цю Академію з колядою завітали вчителі Авторської школи «Тривіта», католицької школи св. Софії, НВК «Школа-гімназія Шептицьких», працівники католицького садка «Діти Світла», дяки Молодіжного центру Івана Боско, вчителі християнської етики міста Львова та представники батьківської християнської асоціації «Алетея».

Як годиться, до учасників цього заходу з привітальним словом звернувся Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Він, зокрема, сказав: «У Божого милосердя – немає кордонів; їх може встановлювати людина лише у своєму мисленні, адже, по-суті, вона є кволим та пораним беззаконнями створінням. Доброта Бога по-різному проявляється, на кожного індивідуально. А люд-

ська особа сама, у незнаний нам спосіб, реагує на Господнє милосердя та на його розуміння людини». На закінчення свого слова Митрополит побажав: «Хай рік Господнього милосердя сприяє усім нам до отримання прощення гріхів та їх відпущення».

Додамо, що Різдвяну академію «Коляда з Митрополитом» було організовано референтом освіти і виховання Львівської архієпархії с. Георгією Пritульницькою.

У Львові освячено ще один новозбудований храм

Крові. Звертаючись до присутніх, у своїй проповіді владика повчив: «Звичайно, що Бог не бажає грішного життя людини, але завжди пам'ятає, що людина порох – здібна чинити беззаконня. Господь Ісус продовжив проповідь Івана Предтечі, закликаючи людей до покаяння, коли той був у темниці, а згодом був страчений. Це – дуже важливе повчання, бо розкаяна людина отримує Небо, вічну щасливу нагороду. Не потрібно лякатися своєї погрішності, своїх беззаконь; треба боятися нерозкаяності та уникання щирої сповіді перед Богом в особі священика. Кожна людина має вибір: спастися або загинути, бути щасливою в небі або відкинутою Богом на віки. Усе – в наших руках, Господь очікує нашого примирення з Ним».

Мабуть, для багатьох сихівчан пам'яткою про цю особливу подію у їхньому житті залишиться спільна світлина з архиєреєм, якою розпочинатиметься літописна Книга цієї парохії.

тому в сьогоднішній Євангелії Господь каже, що блаженні – значить благословенні і щасливі ті, що вбогі, що голодні, що плачуть, коли їх ненавидять. Тому що Бог через усе це переминює!» – повчив у своїй проповіді архиєрей.

Завершилось богослужіння молитвою «Боже великий єдиний». Відтак від імені усієї парафіяльної спільноти зі словами вдячності до єпископа звернувся о. Зіновій. Побажавши Преосвященному владіці «многая літа», запросив гостя на концерт капели бандуристів.

Кількома рядками

НА ПРИВОКЗАЛЬНІЙ ВІТАЛИ МИТРОПОЛИТА
У другий день Різдвяних свят Митрополит Ігор відвідав львівську парафію свв. Ольги і Єлисавети. Тут, під час пастирських відвідин, Митрополит звершив Архиєрейську Божественну Літургію та виголосив проповідь.

У своїй проповіді Високопреосвященний владика наголосив: «Людина боїться свого пониження, лякається, що про неї зле думають, хоч цього і заслуговує. А Сотворитель не лякався пониження, навіть був тяжко катований і помер на хресті! І до цього довела його любов! Людина страхається жертви, навіть ради свого спасіння та праведного життя, оскільки їй бракує любові. Коли б особа посідала любов до Бога та ближніх, вона б не лякалася, а була б готова на геройський подвиг заради ближніх, на терпіння і навіть на смерть».

Завершився пастирський візит єпископа словами вдячності вірних, архиєрейським благословенням та спільною світлиною на згадку про ці відвідини.

ДІЯКОНИ СЛУЖИТИМУТЬ У ПАРИЖІ

На свято св. первомученика й архидиякона Стефана в Архикафедральному соборі св. Юра Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив Божественну Літургію та Чин поставлення у дякони двох піддияконів – Миколи Гривнака та Михайла Шевцова.

Обидва новопоставлені дякони минулого літа закінчили Львівську духовну семінарію Святого Духа, завершивши останній семестр семінарійної формації у римо-католицькій семінарії м. Ліон (Франція). Відтак з благословення Митрополита Львівського Ігоря наприкінці січня вони разом зі своїми дружинами відбули до Парижа у розпорядження Преосвященного владика Бориса (Гудзяка) для дяконського служіння на теренах єпархії св. Володимира Великого.

МИТРОПОЛИТ ІГОР: «БЕРЕЖІМОСЯ ЗЛА ТА НЕБЕЗПЕК, ЩО ПРОВАДЯТЬ ДО ГРІХА»

На цьому у неділю по Різді наголосив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, під час пастирського візиту до монастирського храму святого Йосифа Обручника, яким опікуються сестери милосердя Згромадження святого Вінкентія.

У своїй проповіді владика наголошував: «Бережімося зла та небезпек, що провадять до гріха. Віддаймо щиро наше життя в руки Господні й благаймо духа смиренності, простоти, покори та відданої любові до Бога. Хай Мати Божа допоможе нам зрозуміти мету нашого життя».

Після Божественної Літургії, яку було звершено з нагоди храмового празника, Кир Ігор освятив хрест на церковному подвір'ї та благословив культові речі й усіх присутніх освяченою водою.

У ЛЬВОВІ ОСВЯТИЛИ ПЕРШУ В УКРАЇНІ СТАТУЮ СВЯТОГО О. ІВАНА БОСКО

Щороку 31 січня усі салесяни світу відзначають літургійний спомин свого засновника й покровителя – святого преподобного Івана Боско. Цей італійський священик став знаним повсюди завдяки жертовній праці з бідною молоддю. Він зумів зацікавити молодь, поєднуючи те, що здавалося, дуже важко поєднати: веселі ігри й молитву, забави й духовні розважання, буденні справи та християнські цінності й чесноти.

З нагоди завершення Ювілейного року св. Івана Боско на території салесянського Молодіжного центру та Родинного дому «Покрова» у Львові (вул. Кривчицька, 19) було освячено статую цього святого покровителя молоді. Цікавим є те, що скульптуру подарував українським салесянам о. Бернард Скуза з італійського міста Каррари, а сам постамент виготовлений з білого каррарського мармуру і зображає отця Боско та його вихованців – святого Домініка Савіо і блаженну Лауру Вікуню, які стали святими завдяки своєму наставникові.

Прикладом свого життя св. о. Іван Боско показує і сучасним молодим людям, як належить плекати святість у щоденному житті: у своїй праці, навчанні та відпочинку.

За матеріалами: sdbua.net

У неділю по Богоявлинні жителі одного з мікрорайонів Сихова очікували прибуття високого гостя – сюди мав прибути Високопреосвященний Митрополит Львівський Ігор. Та й мета його приїзду була особливою – тут, на вул. Зубрівській, архиєрей мав звершити Чин благословення храму Собору св. Івана Христителя. Численних запрошених священиків, гостей та парохіян очолював місцевий адміністратор о. Іван Колодій.

Освятити престіл, Митрополит Ігор звершив на ньому Безкровну Жертву Господнього Тіла і

Єпископ відвідав парахіян із Нового Знесіння

Хоч парафія Пресвятої Богородиці-Володарки України знаходиться на околиці Львова, але й сюди, на запрошення церковного уряду, з пастирським візитом завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Зустрічали єпископа парафіяльна спільнота з отцем-парохом Зіновієм Хоркавим та о. Тарасом Гадомським.

Тут, у відновленому храмі, архиєрей звершив Божественну Літургію та виголосив проповідь. «Подивімося на наше життя – ми бунтуємось, коли Бог хоче нас приготувати до вічності. Мир і спокій приходить до нашого серця лише тоді, коли бачимо, що наше життя – це не випадковість, що кожна людину, кожна мить, кожна ситуацію Бог поставив з якоюсь метою. Може, я не розумію чи не свідомий, чому це діється і відбувається, але дуже важливо побачити за цим Бога. Чому нам є спокійніше, коли в якійсь складній ситуації помолось? Бо ми є з Богом і вже Божим поглядом, Божими очима сприймаємо ці обставини. І саме

ВОЇНІВ АТО ВШАНУВАЛИ В ОЛЕСЬКУ

Понад п'ять десятків демобілізованих воїнів АТО Буського району взяли участь у духовно-молитовному заході, який нещодавно відбувся в смт Олесько. Сюди, до храму Успіння Пресвятої Богородиці, прибули 15 священників УГКЦ, де спільно звершили Божественну Літургію. Після спільної молитви до воїнів звернувся декан о. Ігор Суходольський та військовий капелан о. Володимир Касіян. Відтак слово мав відомий у Надбужжі волонтер Михайло Цюрко.

Опісля відбулась панахида за загиблими воїнами АТО, героями Небесної Сотні. Демобілізовані воїни спільно зі священниками та чисельно зібраними парохіянами виклали лампадкамі хрест, як символ пам'яті про борців за Незалежність України.

Дещо згодом у Народному домі селища Олесько районний відділ культури підготував цікаву духовно-мистецьку програму. Зі словами подяки та підтримки до наших захисників звернувся декан Буський о. Володимир Залуцький та представники районної й обласної рад. В дарунок для воїнів АТО прозвучали номери художньої самодіяльності Олеського Народного дому, релігійно-мистецького гурту «Кво Вадіс», вокального жіночого ансамблю «Надбужанки». Відтак для військовиків та їх сімей провели екскурсію Олеським замком.

«Буське радіо»

ВІРНІ З ДОНЕЦЬКОГО ЕКЗАРХАТУ ТРИМАЮТЬСЯ РАЗОМ

Напередодні свята Богоявлення у монастирі святого Альфонса львівських редемптористів переселенці з Донецького екзархату зібралися разом на Різдвяну коляду. Захід відбувся з ініціативи с. Єроніми Вовчак, ССНДМ, голови Катехитичної комісії Донецького екзархату УГКЦ.

Зустріч, на яку прибули близько 40 сімей-переселенців, розпочалася Божественною Літургією, яку звершив о. Роман Вовк – довголітній сотрудник катедрального собору Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ, що в Донецьку. На проповіді священник закликав вірян замислитися над змістом свята Богоявлення: «На жаль, буденні клопоти не дають нам подумати про це. Та, однак, саме в цьому святі Господь об'являє нам Таїнство Пресвятої Трійці. Стараймося це свято пережити так, щоби відчути перемену в своєму серці!»

Після спільного похвального вірня представили вертепне дійство, які самі ж приготували, до того часу жодним чином не проводячи репетицій, а лише електронно листуючись.

Відродно, що у цей непростий час вірні не забули і про владу Степана, екзарха Донецького УГКЦ. Вони зателефонували йому й усі разом привітали єпископа з Різдвяними святами та заколядували йому.

Підсумовуючи враження, сестра Єроніма сказала так: «Це велика ласка Божа, що наша християнська родина з Донецька зібралася разом, щоби знову поєднатися довкола Христа».

Руслана ТКАЧЕНКО,
прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

ЕКУМЕНІЧНА МОЛИТВА У ХРАМІ

СВ. ПАНТЕЛЕЙМОНА УПЦ (КП) М. ХАРКОВА

Другий день молін за єдність християн відбувся у храмі Цілителя Пантелеймона УПЦ (КП) м. Харкова. Екуменічний молебень очолили архиєреї Церков: УАПЦ(о) – архієпископ Ігор (Ісиченко), УГКЦ – владика Василій (Тучапєць), УПЦ КП – владика Митрофан (Бутинський) у співслужінні священників о. Тера Мкртича Григоряна з отцем-помічником (ВАЦ), о. Григорія (РКЦ), о. Віталія (УАПЦ) і духовенства УПЦ КП.

У своїй промові о. Григорій наголосив на важливості проповіді владика Василя (екзарха Харківського УГКЦ) про служіння Івана Христителя і про єдність Церков. Промовець також пригадав, що цей рік був проголошений Папою Римським Франциском «Роком милосердя». «Що це означає для нас, християн? Насамперед те, що ми повинні першими виявляти діла милосердя до своїх ближніх», – додав о. Григорій.

Після молитви всіх присутніх запросили на трапезу і пригостили теплим чаєм, смачними булочками та солодощами.

Незвичайні ікони на склі

У ніч Йорданського Хрищення у вікнах тимчасової каплички парафії св. Йосифа Обручника УГКЦ, що в Енергодарі (Запорізька область), «засвітилися» незвичайні ікони. Особливістю цих робіт є те, що вони виконані на склі спеціальною крейдою, яка відсвічується під час потрапляння променів світла всередину скла. Завдяки основному компоненту – вапну – ікони також чудово виглядають і вдень. Цікаво, що вони одночасно милують око не тільки парафіян, які моляться в приміщенні, а й тих, хто проходить повз споруду каплички.

Ідея цього задуму належить о. Олександр Варницькому – настоятелю цієї парафії, який власноруч виконав такі ікони. За словами священника, їх створенню передувала потреба розміщення намісних ікон у капличці, де розмір кімнати не дозволяв розташувати їх на традиційному місці, а вигляд знадвору звичайних образів на

підвіконні викликав хіба що критику. «Так і виник задум «догодити всім» і в такий спосіб захопити перехожих хоч на мить задуматися про Бога, який і так завжди нас бачить», – розповідає о. Олександр.

Отець-майстер підкреслив, що у написанні ікон за цією технологією звичайне скло використовувалося вперше, бо за правилами має бути дорожчий матеріал.

Прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

В Коломиї освятили катехитичний будинок

наголосив на важливості праці з молоддю. За словами єпископа, «молодим людям належить дати можливість реалізовувати свій потенціал, адже праця з дітьми та молоддю є одним із найважливіших обов'язків священнослужителів».

Після офіційної частини відбувся концерт під гаслом «Родинна коляда». Його учасниками були учні місцевої катехитичної школи, члени молодіжної спільноти при катедральному соборі, а також співаки хору «Світло Тавору».

На завершення о. Олександр Волощук, настоятель храму, висловив подяку всім, хто долучився до будівництва школи та організації святкування як молитовно, так і фінансово.

Прес-служба
Коломийсько-Чернівецької єпархії

У переддень свята Богоявлення на території Катедрального собору Преображення Господнього Преосвященний Василій (Івасюк) освятив катехитичний будинок, основним призначенням якого є діяльність парохіяльної молоді. Молитовне дійство відбулося за присутності численних священників, учасників молодіжної організації «Діти Світла», запрошених гостей та жертводавців.

У своєму зверненні до присутніх архиєрей

Реабілітація через чверть століття

Лише через 24 роки незалежності України прокуратура Києва нарешті реабілітувала двох єпископів і трьох священників Греко-Католицької Церкви, яких радянська влада репресувала за «зраду Батьківщини» і «контрреволюцію».

Єпископ Йосафат Коциловський

Єпископів Йосафата Коциловського та Григорія Лакоту,

Єпископ Григорій Лакота

священників Миколу Грицеляка, Івана Кузича і Романа Решетила військовий трибунал військ МВД

Священик Микола Грицеляк

Українського округу засудив на терміни від 4 до 10 років виправно-трудових таборів. Усім, окрім владика Лакоти, інкримінували статті 54-1а («зрада Батьківщини») і 54-11 («участь у контрреволюційній організації») КК УРСР. Григорія Лакоту засудили за ст. ст. 54-4 («надання допо-

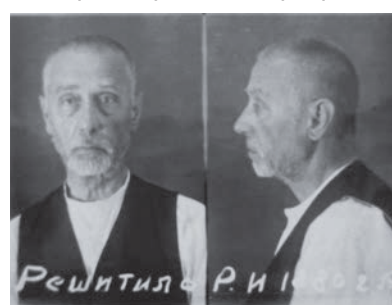
Священик Іван Кузич

моги міжнародній буржуазії») і 54-11.

За версією радянських слідчих, священники начебто «на завдання Ватикану... створювали різноманітні організації і навчальні заклади, де готували

кадри для боротьби із радянською владою. Після окупації Перемишля німецькими військами закликали духовенство і вірян до надання всебічної допомоги німецьким загарбникам».

Уперше прохання про реабі-

Священик Роман Решетило

літацію священників надійшло до прокуратури в 1995 році, однак тоді воно залишилося без відповіді. Нове подання на реабілітацію на початку вересня 2015 року було результатом спільної ініціативи керівництва Галузевого державного архіву СБУ, ректора Українського католицького університету о. д-ра Богдана Праха, колективу Інституту історії Церкви УКУ і голови Місії постуляції святих УГКЦ ерм. Полікарпа Марцелюка, ЧСВВ. Звернення розглянуто позитивно, і прокуратурою м. Києва священників офіційно реабілітовано.

Дві реліквії мандрували Тернопільщиною

Майже місяць в Архикатедральному соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці м. Тернополя перебувала копія ікони Вишгородської Богородиці та мощі св. Івана Павла II. За цей час чимало вірних приступали до святинь та молилися за свої родини, добробут, здоров'я, а також за мир та спокій в Україні. Задля глибшого молитовного наповнення паломництва священники разом із настоятелем о. Орестом Павліським організували молитовні чування.

Відтак святині подорожували від парохії до парохії. «Коли ікона та мощі прибували до парафій, вірні чи не цілим селом виходили їм назустріч, молилися молебні та акафісти, молилися офіційну молитву Світового дня молоді, організували

Під таким гаслом у Коломиї цьогоріч відбувся фестиваль вертепів. На цей фестиваль, вперше організований Коломийсько-Чернівецькою єпархією так масштабно, завітали аж 18 колективів. Свідки стверджують, що колядники «фестивалили» не на жарт, адже колядувати

Одеський вертеп завітав до поранених військових

Молодь парафії одеського храму святого ап. Андрія Первозванного представила театралізоване різдвяне дійство військовим, які перебувають на лікуванні у військовому госпіталі м. Одеса.

Організувати молодіжний вертеп на парафії стало вже хорошою традицією. Особливість цьогорічного вертепу в тому, що зібрані кошти будуть передані на підтримку військових, які перебувають на передовій. Прихід вертепу в госпіталь став приємним сюрпризом для військових. Чимало з них колядували разом із учасниками, дехто навіть підігравав на музичних інструментах. Такі відвідини довподооби бійцям, адже допома-

20 січня у Харкові розпочався Тиждень молитви за єдність християн. Першого дня єкуменічний молебень було відслужено у храмі св. Дмитрія УАПЦ, який очолили архієпископ УАПЦ(о) Ігор (Ісіченко), владика УГКЦ Василій (Тучапець) та владика УПЦ (КП) Митрофан (Бутинський), а співслужили з ними о. Віталій Зубак (настоятель храму св. Дмитрія), о. Тер Мкртч Григорян із отцем-помічником (Вірменська АЦ), о. Григорій (РКЦ), о. Віктор Мартиненко (УГКЦ), о. Геннадій Рохланітко (УПЦ КП).

Розпочалася спільна молитва Вечірню, після якої владики разом з отцями та вірними помолилися молебень за єдність Церкви. До присутніх зі-

цілонічні чування, – розповідає о. Ярослав Шевчук, сотрудник архикатедри. – На сьогодні паломництва ікони та мощей у Тернопільсько-Зборівській архієпархії завершено, їх передано до Бучацької єпархії».

Прес-служба архієпархії

«Різдво – час Божого милосердя!»

зібралися вертепи, зокрема, з Коломийського, Косівського, Городенківського та Верховинського районів.

Захід розпочався пішою ходою учасників до «Народного дому», де й відбулися виступи вертепів. З привітальним словом до присутніх звернувся Правлячий архиєрей кир Василій (Івасюк), відзначивши, що цей фестиваль засновано для того, щоби спільною колядкою прославити народження Господа нашого Ісуса Христа, а також щоб наша молодь мала можливість реалізувати свій спільний потенціал в релігійному напрямку.

На закінчення всім учасникам вручили дипломи, в яких висловлювалася подяка за участь у цьому фестивалі.

гають відволіктися від лікарняних буднів та покращують психоемоційний стан військовослужбовців.

Повідомив о. Руслан ОСТАФІЙ

Єкуменічний молебень у храмі св. Дмитрія УАПЦ м. Харкова

словом звернувся владика Василій, оголосивши тему молінь «Покликані, щоб звіцати великі діла Божі». Архиєрей зробив акцент на служінні Івана Христителя, зазначивши, що святий мав авторитет серед людей найперше як син служителя храму, а також що він жив у пустині, носив скромний одяг, споживав просту їжу і тим притягував до себе увагу людей. Але коли об'явився Месія, св. Іван вказує на Нього, кажучи: «Ось Агнець Божий, що бере на Себе гріх світу» (Ів. 1, 29). Всі учні Івана Христителя, почувши його слова, пішли за Христом. «Тому кожен з нас повинен застановитися, чи ми своїм життям, своїми діями вказуємо на Христа. Неважливо, в якій церкві є більше людей, а важливо, щоб вони пізнали Христа у церкві, до котрої приходять...», – додав владика Василій.

Вкінці владика Ігор подякував усім за спільну молитву і запросив на почастунок.

КОЛЯДУВАЛИ І В МЕЛІТОПОЛЬСЬКІЙ ВИХОВНІЙ КОЛОНІЇ

До вихованок Мелітопольської виховної колонії з різдвяною концертною програмою завітали представники душпастирства Української Греко-Католицької Церкви. У цьому закладі утримуються неповнолітні юнки. Для них у виконанні Київського молодіжного хору церкви св. Василя Великого прозвучало багато колядок. Це вже вдруге свято Різдва хор «Захід» проводить у Мелітополі.

Митрофорний протоієрей о. Петер Креницький, адміністратор парафії Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ у м. Мелітополі, супроводив виступ хору з колядками своєю проповіддю. Він привітав вихованок і співробітників установи зі святом Різдва Христового, побажав миру, здоров'я і добробуту.

Цікавим є й те, що дівочий хор мешканок колонії також подарував гостям свою пісню. На обличчях світилася радість.

Не обійшлося і без подарунків – усі отримали солодощі та добрий настрій.

Заступник начальника із соціально-виховної та психологічної роботи Інна Чернікова зазначила, що для дівчат, які в силу життєвих обставин опинилися в місцях позбавлення волі, такі зустрічі з релігійними організаціями дуже позитивно впливають на їх моральний стан та в цілому на всю соціально-виховну роботу.

За матеріалами прес-служби ДПтС України у Запорізькій області

У ПОЛТАВІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ ОРГАНІЗАЦІЮ ЧОЛОВІКІВ-КАТОЛІКІВ «ЛИЦАРІ КОЛУМБА»

У храмі Пресвятої Трійці, що у м. Полтаві, відбулася презентація братерської організації чоловіків-католиків «Лицарі Колумба», яка становить потужну опору Церкви у сучасному світі. Представлення розпочалося Божественною Літургією, у якій вірні разом зі священниками парафії Пресвятої Трійці окремими молитовними проханнями молилися за добрий початок та розвиток братерської організації «Лицарів Колумба» у Полтаві та Харківському екзархаті.

Після богослуження о. Максим Кролевський коротко розповів про життя та діяльність «Лицарів Колумба» в Україні та світі, наголосивши на ролі та значенні організації для розвитку парафіяльної спільноти. Також священник розповів про основоположну мету діяльності Ордену та окреслив ключові цілі, які перед собою ставить братерська організація чоловіків-католиків.

«Така організація, – зауважив голова церковної ради Євген Хайлов, – це добра нагода ще сильніше об'єднати нас, наших чоловіків та усю парафіяльну спільноту, навколо спільної християнської ідеї, щоб поширювати християнські цінності в усіх ділянках суспільного життя».

Опісля присутні мали можливість переглянути відео за участі п. Богдана Коваліва, Великого лицаря, відповідального за розвиток «Руху Лицарів Колумба» в Україні, де він детально, систематично та послідовно розповідає про історію заснування, суть та значення братерської організації.

Згодом до парафії Пресвятої Трійці священники та вірні планують запросити відповідальних осіб за розвиток Руху в Україні для більш детального ознайомлення з метою, життям та діяльністю цієї організації.

Прес-служба парафії Пресвятої Трійці м. Полтави

У ХАРКОВІ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

22 січня, у День Соборності України, владика Василій (Тучапець), екзарх Харківський УГКЦ, очолив Святу Літургію у храмі св. Миколая Чудотворця за соборність, єдність та незалежність України. Після богослуження владика разом з представниками усіх релігійних конфесій м. Харкова, державної влади, а також за участі громади міста взяв участь у церемонії покладання квітів до пам'ятника Т.Г.Шевченку.

Мандруючи Інтернетом

ПАПА БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ВІДВІДАВ ОДИН ЗІ СТАРЕЧИХ ДОМІВ НА ОКОЛИЦІ РИМУ

В інтерв'ю перед відкриттям Святого Року Милосердя Папа Франциск повідомив, що під час Ювілею «одної п'ятниці кожного місяця» здійснюватиме певні жести, покликани засвідчити Боже милосердя, які будуть немовби «ласкою», схожою до тієї, з якою батьки пригортають дітей, кажучи: «Я тебе люблю».

Після відкриття 20 грудня 2015 року «Дверей Милосердя» у притулку для безхатченків при римському залізничному вокзалі «Терміні», 15 січня 2016 року пополудні, Святіший Отець несподівано переступив поріг одного зі старечих домів на околиці Риму, де відвідав 30 похилих віком осіб. Ці неочікувані відвідини, заставши всіх зненацька, ще раз вказали на важливість слів Папи Франциска про цінність похилих віком осіб у Церкві та суспільстві. Повертаючись до Ватикану, Святіший Отець також відвідав клініку, де перебуває кілька осіб у коматозному стані.

Джерело: Радіо Ватикан

ПУБЛІЧНА ЩОДЕННА МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВЩИНУ, ПРЕЗИДЕНТА ТА УРЯД У ПОЛЬЩІ

Нещодавно на площі Спасителя у Варшаві відбулося кількадедне молитовне чужання за батьківщину, президента Польщі та уряд. «Оскільки ми бачимо реальну загрозу для правого уряду, який обрала більшість поляків, загрозу не тільки від внутрішніх чинників, а й зовнішніх, іноземних, вирішуємо дати відсіч», – зазначив місіонер о. Єжи Гарда, ініціатор молитовних пікетів у Варшаві. «Ми хочемо, щоб наша молитва була духовною підтримкою для президента Анджея Дуди та прем'єр-міністра Беати Шидло і її міністрів. Ми хочемо, щоб вони відчували, що мають підтримку народу у всіх заходах, які роблять для відновлення Польщі», – наголосив о. Гарда.

Священик зазначив, що його ініціатива пов'язана також з 1050-річчям Хрищення Польщі та Роком Милосердя. «Якщо ми разом з Богом, то батьківщина має шанс на майбутнє», – сказав священик в інтерв'ю «Нашому щоденнику».

Джерело: wpolityce.pl

ВАНДАЛИ РОЗПИСАЛИ АНТИХРИСТІАНСЬКИМИ ГРАФІТІ КАТОЛИЦЬКИЙ МОНАСТІР В ЄРУСАЛІМІ

Невідомі нанесли антихристиянські написи на стіни одного з найвідоміших католицьких монастирів Єрусалима, продовживши низку актів вандалізму проти релігійної святині бенедиктинського абатства Дорміціон, яку католики шанують як місце успіння Богородиці. Головні підозрювані, як завжди в таких випадках, – представники ультраправих єврейських кіл.

На стінах і воротах монастиря, а також сусідніх греко-православного і вірменського кладовища вандали залишили понад десяток написів на івриті з погрозами та прокльонами на адресу християн. Графіті нанесені різними почерками, даючи підстави для версії про те, що в акції брало участь декілька осіб.

«Ми закликаємо правоохоронні органи вжити необхідних заходів проти цього злочину ненависті та поліпшити ситуацію з безпекою на горі Сіон», – йдеться в заяві монастирського керівництва.

За даними ЗМІ, мішенню для вандалів абатство ставало в 2012, 2013 і 2014 роках. На Сіонській горі, в історичному центрі Єрусалиму, також знаходяться світлиця Таємної вечері й могила царя Давида, яка шановується послідовниками юдаїзму.

Із засудженням злочину виступив прем'єр-міністр Ізраїлю Бен'ямін Нетаньяху. «Цей вчинок гідний усілякого осуду... Ізраїль є єдиною державою на Близькому Сході, де зростає християнське населення, де є свобода віросповідання – і для християн, і для представників усіх інших релігій. Поліція проводить оперативні заходи щодо розшуку винних», – йдеться в заяві глави кабінету.

blagovest-info.ru

Папа Римський, Вселенський Патріарх та Архієпископ Кентерберійський – за спільне святкування Пасхи

Архієпископ Кентерберійський повідомив, що разом з Папою Франциском вони працюють над встановленням єдиної

дати святкування Великодня для всіх християнських громад, передає CWN. Виступаючи перед журналістами, Архієпископ Джастін Уелбі заявив, що, на його думку, загальна дата святкування Великодня може бути встановлена протягом 5-10 років, і глава Англійської Церкви сподівається побачити спільне святкування цього свята ще до відходу зі свого поста.

Зараз у переговорах щодо єдиної дати святкування Великодня беруть участь він сам, Рим-

ський понтифік, глава Коптської православної (дохалкідонської) Церкви патріарх Феодор і Вселенський патріарх Варфоломій.

У червні 2015 року Папа Франциск підкреслив, що заради встановлення спільної дати святкування Великодня він готовий змінити календар Католицької Церкви. В Московській патріархії також підтримали спільну дату святкування, але лише з умовою, що вона буде визначатися за Юліанським календарем.

Невідомі осквернили християнське кладовище в Єрусалимі

Як повідомляють інформаційні агентства, на початку року невідомими вандалами було сплюндроване кладовище Бейт-Джамаль, що на захід від Єрусалиму. У зв'язку з подією прес-служба Латинського патріархату Єрусалиму опублікувала заяву патріарха Фу'ада (ат-Тіваля), звернену до світової громадськості та ізраїльської влади, передає новинний сайт Abouna.org. «Монахи-сезезіяни, відповідальні за територію монастиря Бейт-Джамаль, що знаходиться неподалік міста Бейт-Шемеш, донесли нам про напад, учинений невідомими на кладовищі монастиря. Десятки христів були розбиті і поламані. Щось подібне вже відбувалося 27 вересня 1981 року і в березні 2014 року, коли, крім усього іншого, на стінах обителі з'явилися й антихристиянські гасла», – зазначає ієрарх у заяві, опублікованій 9 січня.

Засуджуючи акт вандалізму, єпископ висловив своє обурення бездіяльністю правоохоронних органів Ізраїлю, які де-факто ось уже кілька років залишають злочинців без належного покарання. «Ми хочемо нагадати всім про те, що подія – дале-

ко не перший епізод в цілій серії подібних злочинів, скоєних за минулі роки; при цьому їх винуватцями вкотре оголошуються якісь «невідомі». Тому патріархат просить поліцію Ізраїлю і владу країни зробити все можливе для притягнення вандалів до суду найближчим часом, приділивши також належну увагу і вихованню наших співгромадян, покликаних поважати один одного, незважаючи на існуючі між ними релігійні відмінності», – резюмував ат-Тіваль.

Священик урятував Селін Діон, відговоривши її матір робити аборт

Славетна співачка зараз переживає тяжкий час: 14 січня 2016 року помер її чоловік Рене Анжелілі, у щасливому шлюбі з яким вона прожила 22 роки. Він довго хворів, і 2014 року Селін навіть скасувала свій всесвітній тур, аби допомогти чоловікові

боротися з раком.

«Мій успіх – це сім'я. Моє життя – бути мамою. Ось у чому моя головна насолода і найчудесніша винагорода. Я можу ризикувати в музиці, але не у справах сім'ї», – сказала Селін в інтерв'ю часопису «People» 2012 року.

Така відданість чоловікові й дітям, імовірно, пов'язана з історією матері співачки – Терези Діон. Тереза та її чоловік були незаможні і вже мали 13 дітей, коли 1967 року на світ мала прийти зачата Селін. Понад 20 років Тереза віддала дітям і думала, що «підняти» таку кількість дітей – достатньо, тож можна хоч би решту життя присвятити собі. Однак нова вагітність розбила ці сподівання. З розбурханими почуттями жінка прийшла до храму, щоби порадитися.

«Священик сказав матері, що вона не має права йти всупереч природі. Тому треба визнати, що я зобов'язана

життям тому священику», – розповіла Селін тижневику «Hello!» ще 2001 року. «Коли вона вирішила відмовитися від абортів, то любила мене так само гаряче, як і інших», – додала співачка, сама будучи матір'ю трьох дітей.

«Думаю, Бог дав мені робочий інструмент – голос, а я тільки намагаюся знайти слова та музику, щоб передати через себе (Його) послання», – сказала Селін Діон виданню «Oprah».

За матеріалами: catholic.by

(На фото: Селін Діон та її численна родина)

Нігерія: найбільша статуя Христа в Африці

Найбільша статуя Спасителя в Африці була урочисто освячена 1 січня 2016 року в Нігерії. Фінансував її спорудження багатий підприємець, а виконали замовлення китайські спеціалісти. Урочистість відбулася в Абаджа (штат Імо) у південно-східній частині країни. Саме звідти походить фундатор проекту Обінна Онуоха – директор підприємства доставки нафти й газу.

Скульптура Ісуса має 8 м 53 см заввишки і важить 40 тонн. Її вирізали з білого мармуру. Вона представляє Спасителя з широко розкритими обіймами; Його ноги босі.

– Це буде великим символом віри для католиків та всіх, хто проходить повз цю прекрасну статую, – сказав під час освячення ординарій дієцезії Орлу єпископ Августин Тохукву Оквуома.

За матеріалами: Deon.pl, The Cable

цес колишнього прем'єра Італії почався в 1993 році, але через десять років призупинився після відставки посулатора о. Тіто Санторі.

Альчіде де Гаспері протягом усього життя був тісно пов'язаний з Церквою. У першій чверті ХХ століття разом з о. Луїджі Стурцо він заснував Італійську народну партію. Як противник фашизму, він був засуджений до чотирирічного ув'язнення, але звільнений за наполяганням Папи Пія XI. Працював у Ватиканській бібліотеці. У 1944 році був обраний генеральним секретарем Християнсько-демократичної партії – правонаступниці Народ-

Нещодавно Папа Франциск зустрівся з донькою Альчіде де Гаспері – одного з батьків-засновників Європейського Союзу. Понтифік пообіцяв їй, що займеться питанням беатифікації де Гаспері, повідомляє «Gosc Niedzielny».

Беатифікаційний про-

Засновник ЄС буде святим?

ної. З 1945 по 1953 рр. був прем'єр-міністром Італії. Помер Альчіде де Гаспері 19 серпня 1954 року. Його останніми словами були: «Iscuse! Iscuse!» Похований в римській базиліці святого Лаврентія за мурами.

Тодішній патріарх Венеції Анджело Ронкаллі (майбутній Папа Іван ХХІІІ) говорив, що де Гаспері «надихався біблійним баченням світу, службою Богові, Церкві й батьківщині». Багато разів писав і говорив про нього Папа Іван Павло ІІ. «Хіба не має значення той факт, що серед головних пропагандистів об'єднання європейського континенту

були такі люди як де Гаспері, Аденауер і Шуман, натхненні глибокою християнською вірою? – писав Конференції італійських єпископів Папа Войтила. – Хіба не з євангельських цінностей свободи і солідарності вони черпали натхнення для свого важливого плану?»

Дієцезіальний беатифікаційний процес Альчіде де Гаспері почався 29 квітня 1993 року в Триденті за згодою тодішнього префекта Конгрегації в справах святих кардинала Анджело Фелічі.

Католицький Медіа-Центр

Мандруючи Інтернетом

НАЙБІЛЬШЕ ХРИСТІЯН ГИНЕ В АФРИЦІ

За даними міжнародної організації з захисту християн від переслідувань «Open Doors», найбільше християн у 2015 році було вбито за свої переконання в Нігерії. «Випадки переслідування християн значно збільшилися по всьому світу. Країною з найгіршим ставленням до християн залишається КНДР; при цьому найбільша кількість загиблих за свої релігійні переконання християн – в Нігерії», – йдеться в щорічній доповіді міжнародної організації із захисту християн від переслідувань «Open Doors».

Велика частина християн була вбита в шести африканських країнах – Нігерії, Центрально-Африканській Республіці, Кенії, Камеруні, Демократичній Республіці Конго і Республіці Чад. «У цьому регіоні було вбито більше християн, ніж на Близькому Сході, хоча на Близькому Сході більший ступінь жорстокості переслідувань», – говориться в доповіді. Там зазначається також, що «існує реальна загроза християнству через переслідування по всьому світі».

Джерело: cni.news

ДО 2050 РОКУ МУСУЛЬМАНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ США ПОДВОЇТЬСЯ

Згідно з новою оцінкою «Pew Research Center», на сьогодні у Сполучених Штатах Америки налічується 3,3 млн. мусульман (1%); 1,8% американців становлять юдеї і 0,7% – індуїсти. До 2035 року мусульмани, як очікується, перевершать за чисельністю юдеїв, а до 2050 року, завдяки імміграції та вищому рівню народжуваності, частка мусульманського населення США, як прогнозують, підвищиться до 2,1%.

В останні роки чисельність мусульманського населення в США не зазнавала істотних змін головним чином завдяки регулярному переходу частини мусульман в інші конфесії, переважно християнські, зазначають у «Pew Research Center». Себто кожен п'ятий дорослий американець-мусульманин обирає інше віровизнання або взагалі стає атеїстом. Проте зараз тенденція змінилася, і все більша кількість громадян США, спочатку не будучи в ісламі, стають мусульманами.

АНГЛІЯ: З КРЕМАТОРІЮ ПРИБРАЛИ ХРЕСТ, ЩОБИ НЕ ТРАВМУВАТИ МУСУЛЬМАН ТА АТЕЇСТІВ

З головного залу крематорію міста Екрінгтон англійського графства Ланкашир прибрали хрест, щоб не ображати почуття нехристиян та атеїстів. Оскільки в сучасності 40% церемоній прощання, що відбуваються в цьому крематорії, ніяк не пов'язані з християнством, то було вирішено, що цей півтораметровий хрест повинен знаходитися в складській шафі. Відтепер цей головний християнський символ, який півстоліття безперервно знаходився в крематорії, будуть приносити в головний зал лише на вимогу.

Таке рішення викликало хвилю обурення серед місцевого духовенства та парафіян. Однак відповідальний за кладовища місцевого округу, член міської ради Кен Мосс пояснив, що усунення хреста стало наслідком того, що церемонії прощання в душі атеїзму і гуманізму стають все більш поширеними.

У свою чергу, англійський єпископ міста Бернлі Філіп Норт заявив: «Як би там не було, та все ж більшість громадян, які користуються послугами екрінгтонського крематорію, є християнами і відвідують богослужіння перед прощанням з покійними. Звичайно, ми хочемо, щоб представники інших культур відчували себе тут як вдома, але для цього не обов'язково було прибрати хрест». «Стандартна практика в крематоріях така, що хрест повинен знаходитися в головному залі постійно і може виноситися на час церемоній прощання лише на вимогу окремих осіб. Вийшло ж усе навпаки. Відповідальні за це рішення хоча й діяли з благими намірами, але абсолютно не розуміють потреб народу», – зробив висновок єпископ.

Православие.Ru

Мін'юст Грузії відмовився надати патріарху право на помилування

Грузія – світська держава, тому надання духовній особі права на помилування в'язнів суперечить конституції країни, заявила журналістам міністр юстиції Тея Цулукіані, коментуючи ініціативу патріарха Ілії ІІ про надання йому права помилування ув'язнених, повідомляє 316NEWS.

Рішення про помилування засуджених, згідно з конституцією Грузії, приймає президент. На початку грудня католикос-патріарх Ілія ІІ закликав президента і парламент розглянути питання про

надання і йому права на помилування засуджених. Ця ініціатива викликала невдоволення деяких авторитетних грузинських неурядових організацій (НУО). У свою чергу, прем'єр Грузії Іраклій Гарібашвілі звернувся до президента і парламенту з проханням розглянути прохання патріарха, підключення якого до процесу помилування, на думку прем'єра, може зіграти позитивну роль.

«Наявність права на помилування в духовної особи, в патріарха, су-

перечить конституції Грузії, і якби це трапилось, то ми б зіткнулися з проблемами конституційного устрою і порушили той принцип, на якому заснований принцип відділення Церкви від держави. Ми – світська держава, і, виходячи з цього, ця ініціатива, напевно, не була би втілена», – йдеться в заяві Цулукіані. Представники НУО вважають, що підтримка цього прохання означатиме відмову від демократії й ослаблення інституту президента. Вони висловили сподівання, що

парламент не підтримає цю ініціативу.

У Грузинській Патріархії ініціативу Ілії ІІ назвали бажанням висловити солідарність та підтримку ув'язненим, а не вимогою розглянути цю пропозицію на законодавчому рівні.

Парафія на віддаленому екзотичному острові шукає священника

У газеті «The Church Times» з'явилося незвичайне оголошення: «Шукаємо священника для однієї з найвіддаленіших і найекзотичніших парафій світу – на острові Вознесіння. Ідеальна праця для того, хто любить пригоди, подорожі і черепаха. Безкоштовне житло, автомобіль, інтернет і 13000 фунтів стерлінгів платні на рік».

Колишній парох Дон Віттіш торік пішов на пенсію у 80-річному віці. За його словами, «це дуже гарне і спокійне місце». «Ми йдемо на весь день і залишаємо двері будинків відкритими, як і ключі в машинах. Я дуже не хотів покидати парафію, але довелось через вік».

Острів Вознесіння знаходиться в південній частині Атлантичного океану, посередині між Африкою та Південною Америкою, в 1600 кілометрах на захід від африканського узбережжя. Опікуватися потрібно близько 800 прихожанами церкви Святої Марії в Джорджтауні, а також служити капеланом на англійській військовій базі – там проживає близько 150 сімей вій-

ськовослужбовців з сім'ями.

Острів Вознесіння входить до складу британської заморської території Острови Святої Єлени, Вознесіння і Тристан-да-Кунья. Був відкритий у XVI столітті мореплавцем Альфонсо д'Альбукеркі, який і дав острову назву на честь Вознесіння Господнього. Острів залишався незаселеним аж до 1815 року, коли там розмістився невеликий британський гарнізон. Після смерті Наполеона в 1821 році острів став базою, яка забезпечувала провіантом судна, які боролися з работоргівлею на західноафриканському узбережжі.

Православие.Ru

В Африці єпископи буквально виконали служіння примирення

У Південному Судані єпископи виступили посередниками при укладенні мирного договору в Центральній Екваторіальній провінції країни, повідомляє Християнський мегапортал invictory.com.

Південний Судан отримав незалежність в 2011 році, і з тих пір тут не припиняється внутрішній збройний конфлікт. Всього в десяти провінціях країни діє сім озброєних угруповань. За цей час загинуло близько 100.000 чоловік, понад мільйон були змушені переселитися в інші регіони країни, більше 400.000 осіб втекли в сусідні країни.

3 грудня було підписано мирну угоду між місцевими жителями Центральної Екваторіальної провінції та представниками народної армії звільнення Судану (НАОС), яких раніше звинувачували в без-

лічі злочинів, у тому числі тортурах, грабежах, підпалах будинків і насильством над жінками. Від імені армії угоду підписав генерал-майор Джонсон Джума Акот, з боку цивільних – спеціальний представник влади округу Аугустіно Кірі Гволо. Свідками виступили єпископи Єпископальної церкви Судану, які допомагали сторонам під час переговорів.

Виступаючи на брифінгу в сто-

лиці провінції Джу́бе, єпископ Пол Йогусук підкреслив, що Бог послав церковних лідерів на служіння примирення, і вони стали посередниками в цих переговорах. «Що важливо в угоді, так це те, що громада і НАОС закінчили конфлікт. Вони простили (один одному)», – зазначив єпископ і додав, що попросив місцевих жителів молитися за успіх цієї мирної угоди.

Єпископ Йогусук зазначив також, що люди були дуже раді укладенню миру, і цивільні, і військові посміхалися, танцювали, разом святкували.

Очікується, що НАОС проведе ретельне розслідування злочинів своїх військових, а місцеві жителі очікують якнайшвидшого повернення цивільних властей і можливості біженцям повернутися додому.

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

ОФІЦІЙНЕ ВЧЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРО ВІДПУСТ (ІНДУЛЬГЕНЦІЮ)

КАТЕХИЗМ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРО ВІДПУСТ (ІНДУЛЬГЕНЦІЮ):

Відпусти (Indulgentiae)

1471. Наука про відпусти та практика застосування відпустів у Церкві тісно пов'язана з наслідками таїнства Покаяння.

Що таке відпуст?

«Відпуст – це прощення перед Богом дочасної кари за гріхи, провина яких уже стерта. Відпусту досягає за певних умов християнин, відповідно наставлений, через посередництво Церкви, яка, як служителька Відкуплення, розділяє і дає його своєю владою зі скарбниці заслуг Христа і святих» (Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 1).

«Відпуст є частковий або повний, залежно від того, чи він звільняє від дочасної кари за гріхи частково чи цілком» (Там само, 2). Кожний вірний може здобути відпусти для себе або для померлих» (Кодекс канонічного права, кан. 994).

Покарання за гріхи

1472. Щоб зрозуміти це вчення і практику Церкви, треба врахувати, що гріх має подвійний наслідок. Важкий гріх позбавляє нас спільності з Богом, а через те робить нас нездатними до вічного життя, позбавлення якого називається «вічною карою» за гріх. З іншого боку, будь-який гріх, навіть легкий, викликає нездорове прив'язання до творинь, яке потребує очищення – чи тут, на землі, чи після смерті у стані, який називається Чистилищем. Це очищення звільняє від того, що називають «дочасною карою» за гріх. Ці дві кари не повинні розглядатися як помста, накладена Богом ззовні, бо вони виникають із самої природи гріха. Навернення, яке походить від глибокої любові, може привести до цілковитого очищення грішника, так що йому не доведеться вже терпіти жодної кари (Пор. Тридентський Собор: DS 1712-1713; 1820).

1473. Прощення гріха і відновлення спілкування з Богом веде за собою відпущення вічної кари за гріх. Але дочасні кари за гріх залишаються.

Християнин повинен намагатися, терпляче переносючи страждання і всілякі випробовування і в кінці спокійно приймаючи смерть, приймати дочасні кари за гріх як благодать; він повинен старатися через діла милосердя і любові, а також через молитву і різні покутні практики, цілком звільнитися від «старої людини» «й одягнутись у нову людину» (Пор. Еф. 4, 24).

У співпричасті святих

1474. Християнин, який прагне очиститися від свого гріха й освятитися Божою благодаттю, не залишений сам собі. «Життя кожної Божої дитини дивним способом пов'язане – у Христі і через Христа – з життям усіх інших братів-християн у надприродній єдності містичного Тіла Христа, як в одній містичній особі» (Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 5).

1475. У співпричасті святих «між вірними – і тими, що вже є в небесній батьківщині, і тими, що покують у Чистилищі за свої провини, а також тими, що ще перебувають у земній мандрівці, – існує постійний зв'язок любові і щедрий обмін усіма благами» (Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 5). У цьому дивному

обміні святість одного приносить користь іншим більше, ніж гріх одного може шкодити іншим. Так, звертання до співпричастя святих дозволяє грішникові, що кається, швидше й успішніше очиститися від кар за гріхи.

1476. Ці духовні блага спільності святих ми називаємо також скарбом Церкви, «що не є сумою благ, збираних віками, подібно до матеріальних благ, а безмежною й невичерпною вартістю, яку мають у Бога спокутування і заслуги Христа, Господа нашого, жертвовані за те, щоб усе людство було звільнене від гріха і прийшло до спільності з Отцем. Це у Христі, нашому Відкупителі, є багатство винагороджень і заслуг, що походять з Його Відкуплення» (Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 5).

1477. «До цього скарбу належить також справді величезна вартість, безмірна і завжди нова, яку мають перед Богом молитви і добрі діла Пресвятої Діви Марії і всіх святих, які, йдучи за Христом і Його благодаттю, освятились і виконали діло, яке прийняли від Отця; так, працюючи для власного спасіння, вони також сприяли спасінню своїх братів у єдності містичного Тіла» (Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 5).

Відпуст отриманий від Бога через посередництво Церкви

1478. Відпуст отримується через Церкву, яка силою влади в'язати і розв'язувати, даною їй Ісусом Христом, діє на користь християнина і відкриває йому скарб заслуг Христа і святих, щоб вірний отримав від Отця милосердя відпущення дочасної кари за гріхи. Тому Церква хоче не тільки прийти на допомогу християнинові, а також заохотити Його до діл побожності, покути і любові (Пор. Павло VI, Апост. конст. «Indulgentiarum doktrina», 8; Тридентський Собор: DS 1835).

1479. Оскільки померлі християни на шляху очищення також є членами того ж співпричастя святих, ми можемо допомогти їм, серед іншого, отримуючи для них відпусти, щоб вони були звільнені від дочасної кари за свої гріхи.

Причастя розлученим, геям та гендерним меншинам: чотири великі брехні про Синод в пресі

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

Друга брехня:

Синод не радить Папі дозволити «Причастя повторно-одруженим». Виразу «Причастя повторно-одруженим» чи інших аналогів подібного у звіті просто не існує. Звіт говорить про те, що християнський шлюб є нерозривним і в ньому немає місця для розлучення. Він запрошує прийняти повторно-одружених в християнські громади, закликаючи їх брати участь в Месі та парафіяльному житті, але про це вже говорилось багато разів раніше, і це, звичайно, не новина. Що стосується «повної участі в житті Церкви» повторно-одружених, то пункт 85 у звіті закликає подумати. До критеріїв відбору повторно-одружених звіт запропонував такі факти: «їхня поведінка зі своїми дітьми, коли подружжя вступило в кризу; чи були хоча би спроби примиритись; у якій ситуації перебуває зараз покинутий партнер; який ефект має новий союз на інших членів сім'ї та спільноту вірних; який приклад така людина показує

молодим людям, які готуються до вступу в шлюб». Проте пункт 86 виключає будь-яку поступовість закону, «тому що у тому ж законі немає градації (Familiaris consortio, 34), цей відбір ніколи не зможе абстрагуватись від вимог істини», навіть якщо він повинен буде об'єднати в собі правду та милосердя.

Тому неправильно буде писати, що Синод порадив Папі закликати священників дозволити Причастя розлученим, «дивлячись на ситуацію». Це правда, що «повна участь» в абстрактному плані може включати в себе доступ до Таїнств, і це пояснює, чому пункт 85 у звіті отримав більшість, потрібну для голосування. Варто пам'ятати, що голосування стосувалось лише того, щоб це порадити Папі; у цьому не виключено аргументи тих, хто голосував проти, зазначивши, однак, що пункт 85 не має в собі знаку оклику, а радше знак питання, певний синтез різних позицій, про які буде судити Папа. Знаки питання можна трактувати по-різному. Але сказати, що у пункті 85 написано, що доречно давати Причастя повторно-одруженим, означає, що того пункту просто не читали.

Третя брехня. Ті, хто читає деякі газети, вважають, що Синод скликали, щоб обговорити питання розлучених і гомосексуалістів. Папа уже попередив: питання розлучених

не є основною проблемою. Але ніхто його не слухав. Про розлучених списано лише півтори сторінки досить таки великого документа. Остаточний же звіт закликає Церкву говорити про красу сім'ї, шлюб, вірну і нерозривну любов чоловіка і жінки. Синод знає, що в багатьох країнах, у тому числі і в Італії, основною проблемою є не доля подружжя, а той факт, що все більша кількість молодих людей воліють жити разом, не вступаючи в шлюб. Отці Синоду не рекомендують Папі проклясти та засудити їх, але просять його керувати так Церквою, щоб молоді люди знову закохались у шлюб і вирішували провести своє життя разом в красі сім'ї та з дітьми.

У своїй заключній промові Франциск, звичайно ж, говорив про милосердя, але в першу чергу він «закликав усіх зрозуміти важливість інституту сім'ї та шлюб між чоловіком і жінкою, заснованого на єдності та нерозривності, і цінувати його як фундаментальну основу суспільства і людського життя». У звіті пропонується дуже широке викладення величчя шлюб і ключової ролі сім'ї в Церкві та суспільстві. Це – суть Синоду.

Четверта брехня: стосується лише певних газет і журналів, але, можливо, це є найбільшою брехнею. Розпочнемо з видання «Нью-Йорк Таймс». Хтось хотів знайти у звіті Синоду слова про прийняття го-

мосексуальних союзів. Синод приділив мало уваги гомосексуалістам, проте цього було достатньо, щоб сказати з точністю до навпаки. Звичайно, Синод повторив те, що Катехизм Католицької Церкви уже сказав 1992 року, що гомосексуалістів потрібно приймати в сім'ях і громадах з «повагою, співчуттям і м'якістю». У той же час Синод повторює, що шлюб може бути лише між чоловіком та жінкою, і що Церква не приймає «навіть віддалено схожість гомосексуальних союзів і Божого плану шлюб і сім'ї». Фраза «навіть віддалено» є дуже важливою. Це означає, що Церква відкидає не тільки «шлюб» гомосексуалістів, але і інституту, як би вони не називалися, які мають «подібності» зі шлюбом, хоч навіть «віддалено». Сенатор Чірінна, яка говорила, що очікує від Синоду «прийняття» своїх цивільних союзів, які, очевидно, набагато більше подібні до шлюб, ніж «віддалені аналогії шлюб», була відкинута; та й не тільки вона.

Звіт далекий від тих, хто намагається залякати Церкву, кажучи, що гендерної теорії не існує. Документ підтверджує у пункті 8, що «робиться значний виклик сьогоднішній культурі з боку «гендерної» ідеології, яка заперечує різницю між чоловіком і жінкою. Вона передбачає суспільство без гендерних відмінностей і знищує антропологічну основу

сім'ї. Ця ідеологія проводить освітні проекти та законодавчі принципи, які пропагують особисту ідентичність та емоційну близькість радикально відокремлених від біологічної різниці між чоловіком і жінкою. У школах та інших навчальних закладах, йдеться у пункті 58, «часто представлені моделі, відмінні від християнської концепції сім'ї. Сексуальність часто позбавлена справжньої любові. У деяких країнах навіть ввели навчальні проекти, зміст яких відрізняється від людського і християнського бачення»: відповідно до цього, «твердо визнається свобода Церкви навчати своїй доктрині і право з боку педагогів відмовитись від цього».

У Звіті також критикують міжнародні організації, які хочуть нав'язати гендерну теорію країнам, що розвиваються. Також у звіті різко засуджуються аборт та евтаназія. У рамках питання контрацепції стверджується, що людське життя має бути «знову відкритим», «для того, щоб пробудити бажання народжувати на протиположності, яка є ворожою до життя».

У брехні короткі ноги. Але довгі руки. Скільки-то вірних та священників читають світські газети замість того, щоб читати текст «Звіту» Синоду і виступи Папи!

Массімо ІНТРОВІНЬЄ

Їх не муміфікували. Вони не зазнали розкладу. Понад сто тіл святих становлять для вчених загадку, неможливу для вирішення.

Зазвичай їх ховали в землі. Ексгумовано їх через 10, 80, 150 років після смерті, коли це ставало необхідним через беатифікаційний процес. Тіла виявилися цілими. Деякі залишалися такими протягом тривалого часу; інші збереглися і досі.

СВЯТИЙ БОБОЛЯ І РЕЦЕПТ БЕЗСМЕРТЯ

Рака з мощами св. Боболя

Коли застосовують бальзамування, тіло спершу позбавляють нутрощів, а консервують виключно зовнішню оболонку. В процесах природної муміфікації (наприклад, у гарячих пісках пустелі, в торфовищах або у кризі) можна вказати на причину збереження останків. У цьому контексті дивує приклад св. Анджея Боболя, чиє нетлінне тіло знайшли у масовому похованні за кількадесять років по смерті. Це двічі дивно, оскільки так сильно скалічене тіло, як у Боболя, внаслідок зазнаних тортур мало би розкладатися набагато швидше. Також немає жодних підстав посилатися на природну муміфікацію, оскільки всі інші тіла в тому спільному похованні зазнали природного процесу розкладу. «Це суперечить законам природи!» – ствердила комісія з лікарів і професорів з Риму, яка проводила обстеження тіла 1745

Тіло св. Івана Боско (італ. Giovanni Melchiorre Bosco, (16 серпня 1815 — 31 січня 1888)

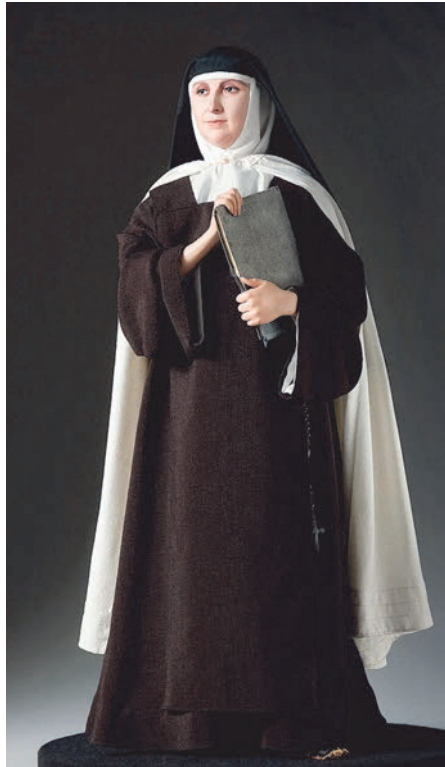
року, тобто через 88 років після смерті Боболя. Вчені засвідчили, що тіло не було забальзамоване, а, попри це, зберегло натуральний колір живого тіла, еластичність та м'якість тканин.

Про те, що тіло святого збереглося в надзвичайний спосіб, добре свідчить реакція радянських комуністів. 1922 року вони викрали тіло з костелу в Полоцьку, а коли воно, кинуте об підлогу, не розсипалося, то його почали досліджувати. Участь у дослідках брав, зокрема, Олександр Богданов – революціонер, ідеолог, який вивчав переливання крові й питання, як зробити людину безсмертною. Дехто каже, що, досліджуючи тіло св. Анджея, совети хотіли знайти дієвий спосіб забальзамувати труп Леніна. Радянські вчені не зуміли знайти

Незнищенні

причину, чому тіло Боболя залишається нетлінним. Остання його демонстрація відбулася в Москві, на виставці гігієни, а відвідувачам розповідали про «консервуючі властивості землі».

ЗАТРИМАНА ПРИРОДА

Історичний портрет. Свята Тереза з Авіли. Воскова скульптура художника-історика Джорджа Стюарта.

Процес гниття людського тіла по смерті людини починається влітку вже через добу, взимку – на 7-8 день. Спершу розкладається кінцева ділянка товстого кишківника, потім гниття поширюється на живіт, викликаючи зеленкувате забарвлення шкіри. Рештки розкладаються почасті завдяки діяльності бактерій та ензимів, які за життя становлять травне середовище організму; потім долучаються грибки, далі – пора для мух. За час від трьох до шести років від тіла людини залишається лише скелет – вапнякова частина організму.

Однак під час ексгумації останків св. Катерини Лабури 1933 року, тобто через 57 років після смерті, «серце (...) зберегло свою форму. Ми могли легко роздивитися в ньому дрібні волокна, рештки клапанів та м'язів» (із доповіді о. Робера Дідьє, голови лікарської комісії).

Комісія, яка проводила обстеження тіла св. Терези Авільської 1914 року (отже, через 332 роки після смерті), засвідчила, що під час забору реліквій із тіла святої щоразу витікала кров червоного кольору. Документи медичних комісій свідчать також про добре збереження тіл св. Лючії Філіппіні (1926 рік, тобто через 194 роки після смерті), св. Франциска Ксаверія (1974 рік, тобто 422 роки після смерті) та інших.

ВЧАСНЕ ЧУДО

Обличчя муміфікованих монахів та містян у крипти в отців-реформатів у Кракові, як і тіло у храмі Святого Хреста (імовірно – тіло Єремії Вишневецького), збереглися в набагато гіршому стані, ніж, наприклад, муміфіковане обличчя св. Рити Кашійської († 1457). Перш ніж настала фаза муміфікації, тіло її залишалось свіжим протягом

щонайменше 169 років. «Тіло збережене повністю, біле, неторкнуте, ніби вона нещодавно померла», – записано в рапорті перед беатифікацією. Як свідчать беатифікаційні документи, певний час від тіла йшов приємний трояндовий запах. «Скільки разів я бачив тіло блаженної Рити – чув, що від її тіла підноситься приємний запах, що викликає побожність; він не штучний, а духовний (...). Пам'ятаю навіть, що коли був дитиною – чуючи цей запах, запитував свою тітоньку-черницю, що це так пахне біля тіла блаженної, а вона казала, що цей запах іде від тіла (...), і це справа публічно відома й знана», – сказав один зі свідків на процесі. Після тих моментів, коли пахло сильніше, зазвичай приїздив хтось із Кашії, хто давав свідчення про чудо за заступництвом Рити.

1745 року, під час чергового відкриття труни, ствердили сильний розклад останків, а 1892 року, коли проводили чергове обстеження, з'ясувалося, що нетлінними залишилися лише долоні, стопи й частково – обличчя.

Тіло св. Рити Кашійської († 1457).

Під габітом уже лежав скелет. Так залишається і донині: частину обличчя доповнили штучним способом, частина його – природно муміфікована. Невідомо, чому тіло змінило свій стан, у якому перебувало так довго.

Одним із найновіших, добре задокументованих, є випадок св. Урсули Ледуховської, яка померла 1939 року. Коли 22 квітня 1959 року проводили ексгумацію, члени Юридичного трибуналу Римської курії, тодішня Генеральна настоятелька Згромадження м. Франциска Попель та кілька сестер знайшли тіло в нетлінному вигляді. Так само було й під час наступної ексгумації, восени 1988 року, коли останки святої готували до перевезення із Польщі до Риму. Перед переїздом у нього ввели субстанцію, яка мала вберегти його від пошкоджень. Тіло почало синіти.

ЖИВА КРОВ

Непояснюваним явищем залишається кров св. Януарія, християнського мученика 305 року н. е., яку зібрала у флакончики одразу після його страти одна з побожних християнок. Запечатані впродовж 16 століть, дві ампулки зберігаються у скарбах катедрі Неаполя. Кров у них висохла і взялася грудочками; натомість у день перед датою смерті святого (19 вересня) вона стає рідкою і залишається такою протягом восьми днів. Відбувається це по-різному, тому важко говорити про якусь субстанцію, яка змінювала би свою консистенцію від струшування. Буває, що кров збурюється і кипить. Від 1700 року

Папа Римський Франциск тримає в руці монстранцію з ампулою, у якій зберігається кров св. Януарія.

(відколи ведуться регулярні записи) тільки двічі «чуда крові св. Януарія» не сталося. 22 березня 2015 р. свідком чуда став Папа Франциск. Коли під час його зустрічі з духовенством і богопосвяченими у катедрі Неаполя йому подали для вшанування ампулку з кров'ю святого покровителя міста, кров у руках Папи наполовину розчинилася.

Вчені, які проводять дослідження ампулок, не знайшли раціонального пояснення цьому явищу. «Субстанція, вшановувана протягом багатьох століть, кидає виклик усім законам природи і кожному поясненню, яке не посилається на щось надприродне. Кров св. Януарія – це згусток, який живе і дихає: отже, він не становить якоїсь «відчуженої» побожності, будучи знаком життя вічного і воскресіння», – сказав професор Гастон Ламбертіні.

«Це знак існування життя вічного та заклик до віри у воскресіння Христа і воскресіння тіл усіх людей, які жили на землі», – сказав кардинал Коррадо Урсі, один з архієпископів Неаполя.

Цікаве явище пов'язане з тілом св. Шарбеля Маклюфа († 1898), останнім часом надзвичайно популярного монаха з Лівану. Шарбеля поховали без-

Тіло св. Шарбеля Маклюфа († 1898).

посередньо у землі, без бальзамування і труни. Через чотири місяці його тіло виявилось надалі еластичним, і з нього сочилася клейка субстанція. Останки було віддано для обстеження та поховано в оцинкованій труні. Через 23 роки субстанція знову почала виділятися з тіла. Завдяки їй здійснювалися і продовжують здійснюватися зцілення. Тіло залишалося нетлінним до 1950 року.

Вітторіо Мессорі, італійський журналіст, відомий доскіпливими працями про Церкву, стверджує, що тіла, які не розкладаються, згідні з християнською логікою. Ми бо віримо у воскресіння тіл. «Коли тіло якогось святого чи блаженного знаходять нетлінним, то це знак, інтерпретований як заповідь воскресіння».

(Закінчення, початок на 1-й сторінці)

Глава УГКЦ: «Світ перетворюється на поганську Галилею»

На думку Блаженнішого Святослава, якщо ми сьогодні подивимося на своє життя, заглянемо у своє серце, розум, то побачимо, що думаємо, які маємо пріоритети: «Ми побачимо, що наша особа, наше серце дуже подібне до цієї поганської Галилеї. Скільки всього в нашому нутрі перемішалось: світла й темряви, скільки різної інформації ми отримуємо! У такому спектрі цінностей, які нам пропонує сучасна культура, ми часто чуємося розгубленими і не знаємо, як правильно діяти. Ми

подібні до народу, який потребує світла. Наше серце занурюється в темряву ідопоклонства, бо кожен має власного ідола (гроші, кар'єра, успіх). І ось сьогодні Христос хоче ввійти в нашу особисту Галилею і стати в її центрі». Адже якщо Бога поставити на першому місці, тоді і все інше стає на своє місце. Тоді людина бачить світло, знає, як правильно поводитися, розуміє, який їй шлях обрати, і провадить справді нове, сповнене Божим світлом, життя. «Сьогодні відкривається велике

завдання перед кожним християнином – бути в гушавині подій суспільного життя свого народу і країни. Кожен із нас повинен відчувати, що місцем, де повинно лунає свідчення особистої віри, де ми, охрищені люди, повинні світлитися Божим світлом, є серцевина життя нашого народу», – закликав проповідник. Бо сьогодні світ перетворюється на поганську Галилею, де релігійні цінності намагаються усунути із суспільного дискурсу. Світ попадає в нову темряву і безвихідь.

Звідки світло прийде у цю глобальну вселенську Галилею? «З осердя центру життя Христової Церкви, бо Він є між нами і кличе вийти з темряви смерті і просвітитися Словом Його істини, прийняти все, що Він приніс. Просімо Господа, щоби завітав зі світлом проповіді до України, яка сьогодні подібна до Галилеї, де перемішалось все: думки, цінності, течії, моделі поведінки», – підсумував Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Гітлера: Вся правда про Пія XII

Відомий американський історик і фахівець із розвідки Марк Ріблінг дійшов сенсаційного висновку про те, що Папа Римський Пій XII все ж допомагав змовникам, які мали намір вбити Адольфа Гітлера під час Другої світової війни.

Скандал навколо діяльності Папи Римського Пія XII під час Другої світової війни не згасав протягом декількох десятиліть. Деякі вважали, що саме він допомагав євреям рятуватися від гітлерівських фашистів; інші ж звинувачують понтифіка в «мовчанні», яке розцінюється, як «співпраця» з Гітлером. Але поглянемо глибше...

Пій XII став першим Папою, обраним з державних секретарів. Його понтифікат ознаменувався вкрай складною зовнішньополітичною ситуацією: з одного боку, Папа виявився «зв'язаним» в окупованому нацистами Римі, з іншого боку – складні відносини Ватикану з антигітлерівської коаліцією і з проницьким табором. На Папу постійно чинився тиск ззовні.

Будучи бранцем Ватикану, Пій XII багато про що мовчав, і не зі страху, а з принципу. Адам Стефан Сапега, архієпископ Краківський, публічно докоряв йому за те, що він не реагував у 1939 і 1940 роках, коли інтелектуальних вождів польської Церкви, мирян і кліриків, тисячами переслідували, били, вбивали, кидали в концтабори. Пізніше Сапега усвідомив, що вступати у відкриті «війну промов» було марно, і навіть більше – надто вибухонебезпечно.

Перед тим, як виступити проти переслідувань євреїв, Папа особисто зустрівся з єврейською громадою, і її представники переконали його не робити цього, оскільки подібна заява могла призвести до їх смерті. Сотні євреїв з Німеччини прибули до Ватикану, щоби переконати Папу не висловлювати свого протесту. Таку ж пораду давали йому і німецькі єпископи, і дипломати, серед яких був і барон фон Вайцекер, посол Німеччини при Святому Престолі. Про це він розповів на Нюрнберзькому процесі.

На Сході склалися вкрай неоднозначні відносини з Радянським Союзом, в якому здійснювалась як активна політика викорінення релігії взагалі, так і переслідування Католицької

Церкви зокрема. Набагато більше, ніж Гітлер, Сталін боявся моральної влади Папи.

До того часу нацистські газети не приховували свого ставлення до Святого Престолу і безпосередньо погрозували Церкві: «Стережіться, якщо ви налаштовані проти німців... і налаштуєте проти нас католиків! Попереджаємо, що в такому випадку на католиків всієї Європи звалиться тяжкі репресії. Тому зберігайте спокій і не порушуйте нейтралітет вашими прокламаціями». «Стережіться, якщо ваше негативне ставлення триватиме й надалі: німецькі друковані органи виступлять проти Церкви і Святого Престолу».

Але офіційний документ, що висловив позицію Святого Престолу, вже був опублікований попередником Пія XII-го. Ще в 1937 році Папа Пій XI видав енцикліку «Mit Brennender Sorge» («З глибокою тривогою»), в якій засуджено нацизм і расизм. Цього разу Папа писав не латиною, як зазвичай, а саме німецькою. Це був найрішучіший протест Святого Престолу за всю історію Церкви. Але всі 12 типографій були закриті, а тих, хто читав це, заарештували.

У 1942 році Голландія була окупована нацистами, які розпочали депортацію євреїв. Представники Кальвіністської, Лютеранської та Католицької Церков вирішили заявити свій протест в один із недільних днів. Але про це дізнався начальник гестапо Голландії і попередив очільників Церков, що в разі подібної заяви будуть депортовані не тільки євреї, що сповідують юдаїзм, але й євреї, що прийняли християнство. Після такої погрози лише Католицька Церква зважилася оприлюднити лист протесту. І гестапо виконало свою обіцянку: були депортовані і вбиті не тільки юдеї, а й 156 євреїв-католиків.

Тоді Папа Пій, звертаючись до кардиналів, зробив заяву: «Усяке слово, сказане нами, як компетентним авторитетом, і будь-який наш публічний натяк повинен бути нами серйозно обдуманий і зважений в інтересах тих же нещасних, щоб не зробити їхні становище, навіть не бажані цього, ще більш важким і нестерпним».

Звинувачення ж у тому, що Пій XII співпрацював з фашистами, з'явилося головним чином

після 1963 року, коли німецький драматург Рольф Хокхут опублікував п'єсу, де зображується Папа, що боягузливо мовчить перед картиною масового знищення євреїв. Драма супроводжувалась коментарем, представленим, як історична праця.

Церква звинуватила Пія XII в тому, що, поряд з переслідуваними євреями, була надана допомога і видані фальшиві документи самим нацистським злочинцям, завдяки чому їм вдалося знайти притулок за кордоном. Відомий історик Церкви о. Роберт Грехем вважає, що такі випадки справді могли бути внаслідок діяльності пронацистськи налаштованого єпископа Алоїза Худа. Можливо, Папа і знав про це, про що з гіркою іронією сказав монс. Доменіко Тардіні: «Всі врятовані, навіть якщо й не всі гідні».

19 жовтня 2008 року Ватикан офіційно підтвердив намір канонізувати Папу Римського Пія XII, незважаючи на протидію цьому з боку Ізраїлю. Пій XII звинувачується деякими ізраїльськими організаціями в тому, що він не висловився проти геноциду євреїв під час Другої світової війни. У національному меморіалі Голокосту «Яд ва-Шем» виставлено фотографію Пія XII, підпис до якої гласить: «Папа, вибраний в 1939 році, відклав убик послання проти антисемітизму та расизму, підготовлене його попередником. Навіть коли до Ватикану дійшли донесення про знищення євреїв, він не запротестував проти цього письмово або усно. У 1942 році він не приєднався до засудження союзниками у зв'язку з вбивством євреїв. Так само Пій XII не втрутився, коли євреї були депортовані з Риму в Освенцім».

Свого часу о. Петер Гумпель, який очолює комісію з канонізації Пія XII, вже заявив, що текст підпису під фотографією фальсифікує історію. На його думку, поки це фото не буде прибрано з музею, Папа Римський Венедикт XVI не зможе здійснити візит на Святу Землю. Та офіційний Ватикан заявив, що підпис під фотографією не може впливати на рішення Венедикта XVI відвідати Єрусалим, і поїздка таки відбулася.

Ватикан завжди наполягав на тому, що Папа Пій XII докладав усіх зусиль, щоби врятувати якомога більше євреїв під час

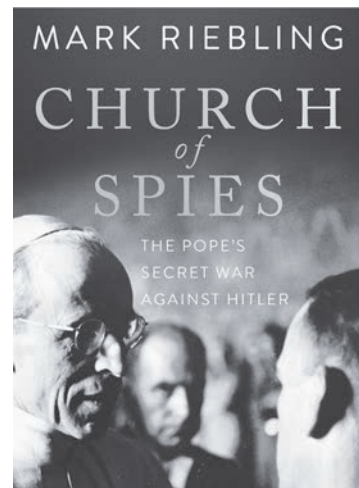
війни. Під час Голокосту Пій XII, за деякими оцінками, надав усю можливу на той час допомогу євреям. Саме за його вказівками представники Святого Престолу переховували євреїв від нацистів і видавали їм фальшиві паспорти. Але найбільш красномовним свідченням на захист Папи Римського Пія XII є історія Верховного рабина Риму Ізраїля Антона Золлі (1944): «Ватикан завжди допомагав євреям, і євреї дуже вдячні Ватикану за його благодійні зусилля, здійснені без жодного огляду на раси».

13 лютого 1945 року рабин Золлі охристився в каплиці Санта Марія дельї Анджели і прийняв ім'я Євген. Історія повернення Золлі, з одного боку, підтверджувала непричетність Папи Пія до фашизму, а з іншого – викликала осуд євреїв. Родина Золлі стала об'єктом ненависті з боку юдеїв. Кілька американських євреїв запропонували йому будь-яку грошову суму, якщо він повернеться до юдаїзму. «Я нічого не відкинув, моя совість спокійна. Хіба Бог Ісуса Христа і Павла не Той же, що й Бог Авраама, Ісаака та Якова? Хіба Він перестав любити Ізраїль? Абсурдно є навіть думка про це», – пояснив Золлі.

У своїх мемуарах Золлі більш детально описав дії Папи: «Він очоче допомагав евакуації єврейського населення у віддалені села, де їх переховували й захищали християнські родини. Святіший Отець особисто надіслав єпископам листа, в якому розпорядився скасувати дисципліну затворництва в чоловічих і жіночих монастирях, щоб ті могли стати притулками для євреїв. Я знаю один монастир, де сестри перебралися спати в підвал, надавши свої ліжка біженцям-євреям».

«Пій XII, Святий Престол, нунції і Католицька Церква загалом врятували від смерті від 700.000 до 850.000 євреїв», – йдеться у памфлеті на захист Папи під назвою «Пій XII і євреї», написаному членом асоціації «Антинаклепницька Ліга» Йосифом Ліхтенем. Завдяки Святому Престолу було врятовано 90% єврейського населення Риму: переслідуваних євреїв переховували в себе 155 монастирів, парафій і семінарій.

Про ставлення Папи до нацистського режиму свідчить і такий епізод. Перед вторгненням до Голландії, Бельгії і Люксембургу, яке сталося 10 травня 1940 року, група німецьких генералів, вороже налаштова-

них проти Гітлера, вирішили повалити його владу. У зв'язку з цим вони мали намір зустрітися з представниками англійського уряду, а влаштувати таку зустріч можливо було лише завдяки зусиллям Ватикану. Німецьку сторону очолював генерал-полковник Бек, знайомий з Папою Пієм з часів перебування останнього нунцієм у Берліні. Перед тим, як погодитися на співпрацю, англійська сторона зажадала дізнатися імена змовників. Папа запевнив їх, що мова йде про людей серйозних і вірних, але імен не повідомив, оскільки в разі розкриття змови на них чекала смерть. План цей зірвався через безвідповідальне ставлення до його втілення з боку англійців, але британський посол при Святому Престолі Годольфін Френсіс Осборн з захопленням заявив: «Ніколи ще протягом історії Папа не брав участі в такій делікатній змові з насильницького повалення тирана».

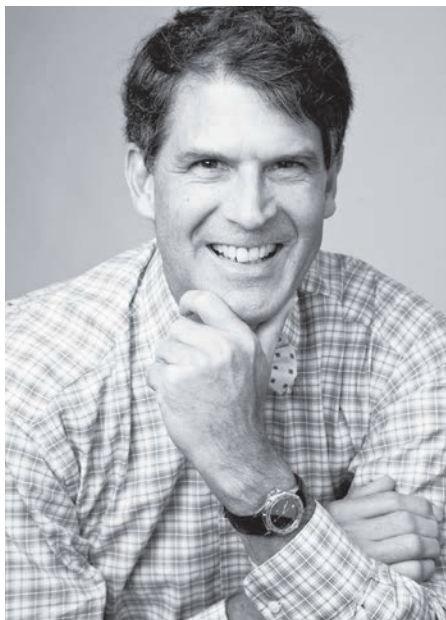
Окрім окремих єврейських спілок, подяку Папі висловили президент Світового Єврейського Конгресу Наум Нольдман, а також політичний лідер Ізраїлю в повоєнний час, а пізніше прем'єр-міністр країни Голда Меїр, яка писала: «Протягом десяти років нацистського терору, коли наш народ терпів жахіття мучеництва, Папа заявляв про осуд гнобителів і висловлював солідарність з їхніми жертвами. Наша епоха збагатилася цим голосом, що стверджував великі моральні істини».

Звичайно, розмірковуючи про діяльність кожної людини, необхідно враховувати час і обставини, в яких вона жила. «Віра без справ мертва» (Як. 2, 26). Не треба кричати про свою віру – про неї засвідчать наші справи. Історія життя Папи Римського Пія XII є цьому підтвердженням.

Майкл НОВАК, 316NEWS

Ебен Александер: Докази Раю. Мандрівка в інший світ

Ебен Александер, нейрохірург зі США, скептично ставився до розмов про загробний світ. Однак, переживши кому, він сам опинився в місці, існування якого заперечував. Своїм досвідом перебування «на небесах» він поділився у своїй книзі «Докази раю» («Proof of Heaven»), що вийшла друком в Америці.

«Як нейрохірург, я не вірив у феномен «посмертного» досвіду. Будучи сином нейрохірурга, я зростав у науковому світі. Я наслідував приклад батька і став академічним нейрохірургом, викладав у Гарвардській медичній школі та інших університетах. Я розумію, що відбувається з мозком, коли люди перебувають на межі смерті, і я завжди вважав, що подорожі за межами власного тіла, які описують ті, кому вдалося уникнути смерті, мають цілком наукове пояснення. Мозок – дивовижно складний і надзвичайно тонкий механізм. Зменшіть кількість кисню, яку йому необхідно, до мінімуму, і мозок зреагує. Те, що люди, які перенесли важкі травми, повертаються зі своєї «подорожі» з дивними історіями, не було новою. Але це не означало, що їх подорожі були реальними.

Хоча я вважав себе християнином, та більше називався таким, аніж справді був. Я не заздрив тим, хто вірив у те, що Ісус був більше, ніж просто хороша людина, що потерпіла від суспільства. Я глибоко співчував тим, хто вірив у те, що десь там є Бог, який істинно любить нас. Насправді я заздрив тому почуттю безпеки, яке давала цим людям їх віра. Але як вчений, я просто знав, а не вірив. Тим не менш, восени 2008 року, після семи днів у комі, протягом яких кора головного мозку (КГМ) не працювала, я відчув щось таке глибоке, що воно дало мені науковій підставі повірити в життя після смерті. Я знаю, що подібні висловлювання викликають скепсис, тому розповім свою історію мовою вченого і з його ж логікою.

Рано-вранці чотири роки тому я прокинувся з надзвичайно сильним головним болем. Протягом декількох годин кора мозку, що контролює думки й емоції і, по суті, робить нас людьми, була «закрита». Лікарі вірджинського «Lynchburg General Hospital», де я сам працював нейро-

хірургом, вирішили, що я якимось чином заразився дуже рідкісним захворюванням – бактеріальним менінгітом, який в основному атакує новонароджених. Бактерії E.coli проникли в мою спинно-мозкову рідину і пожирали мій мозок. Коли я прибув у відділення невідкладної допомоги, мої шанси на те, що я буду жити, а не лежати овочем, були вкрай низькими. Скоро вони знизилися практично до нуля. Сім днів я лежав у глибокій комі, моє тіло не реагувало на подразники, а мозок не функціонував. Потім, вранці сьомого дня, коли лікарі вирішували, чи варто продовжувати лікування, мої очі відкрились.

Наукового пояснення того факту, що поки моє тіло було у комі, мій розум і мій внутрішній світ були живі-здорові, немає. У той час як нейрони кори головного мозку були переможені бактеріями, моя свідомість вирушила в інший, набагато більший Всесвіт – вимір, який я собі навіть не міг уявити і який мій докоматозний розум волів би назвати «нереальним». Але це вимір, описаний великою кількістю людей, що пережили клінічну смерть та інші містичні стани, існує. Він справді є, і те, що я побачив і дізнався, буквально відкрило мені новий світ: світ, в якому ми являємо собою набагато більше, ніж просто мозок і тіло, і де смерть – це не згасання свідомості, а, радше, глава великої і вельми позитивної подорожі.

Я – не перша людина, яка віднашла докази того, що свідомість існує поза межами тіла. Ці історії такі ж старі, як і історія людства. Але, наскільки я знаю, ніхто до мене ніколи не бував у цьому вимірі, поки: а) кора їхнього мозку абсолютно не функціонувала, і – б) їх тіло перебувало під наглядом лікарів.

Всі основні аргументи проти досвіду перебування в потойбічному світі ґрунтуються на тому, що ці події є результатом «несправності» кори головного мозку. Свій же досвід, однак, я пережив при повністю непрацюючій корі. Згідно з сучасним медичним розумінням влаштованості мозку і розуму, я ніяк не міг відчути навіть віддалену подібність того, що мені довелося пережити.

Я кілька місяців намагався усвідомити і змиритися з тим, що зі мною трапилося. На початку своїх пригод я був у хмарах. Великих, пухнастих, рожево-білих, що пливли по синьо-чорному небу. Високо-високо над хмарами летіла зграя прозорих мерехтливих істот, що залишали за собою довгі сліди, як у літаків. Птахи? Ангели? Ці слова спливали пізніше, коли я записував свої спогади. Але жодне з цих слів не зможе описати тих істот. Вони просто відрізнялися від усього, що було на цій планеті. Вони були більш «просунутими», вищою формою життя.

Згори долинув звук, немов співав прекрасний хор, і я подумав: «Це від них?» Пізніше, роздумуючи про це, я дійшов висновку, що звук народився з радості цих істот, що вирости разом, – вони просто не могли її стримувати. Звук був відчутним і

майже матеріальним, як дощ, який ви відчуваєте на вашій шкірі, не промокаючи при цьому до кісток.

Більшу частину моєї подорожі хтось знаходився зі мною поруч. Жінка. Вона була молодою, і я в деталях пам'ятаю, як вона виглядала. У неї були високі вилиці і темно-сині очі. Золотисто-русяві коси обрамляли її прекрасне обличчя. Коли я вперше побачив її, ми їхали разом по складній візерунчастій поверхні, в якій через деякий час я упізнав крило метелика. Навколо нас кружляли мільйони метеликів, які вилітали з лісу і поверталися назад. Це була ріка життя і кольору, що розлилася в повітрі. Одяг жінки була простим, як у селянки, але його колір, блакитний, синій і оранжево-персиковий, – таким же яскравим, як і все, що нас оточувало. Вона подивилася на мене таким поглядом, що якби ви опинилися під ним хоча б на п'ять секунд, все ваше життя наповнилося б сенсом незалежно від того, що ви пережили. Ні, це був не романтичний погляд. Це не був погляд друга. Це був погляд за межами всього цього. Щось вище, що включало в себе всі види любові, і в той же час набагато більше.

Вона говорила зі мною без слів. Її слова проходили крізь мене, мов вітер, і я відразу зрозумів, що це правда. Я знав це так само, як і те, що світ, який нас оточує, реальний. Її повідомлення складалося з трьох пропозицій, і якщо б мені довелося перекласти їх земною мовою, вони означали б наступне: «Тебе завжди люблять і піклуються про тебе, дорогий. Тобі нічого боятися. Немає нічого такого, що б ти міг зробити неправильно».

Її слова викликали в мені величезне почуття полегшення. Немов мені пояснили правила гри, в яку я грав усе життя, не розуміючи їх. «Ми покажемо тобі багато всього, – продовжила жінка. – Але потім ти повернешся».

Після цього у мене залишилось тільки одне питання: повернуся куди?

Дув теплий вітер на зразок зразок того, який буває в теплий літній день. Чудовий бриз. Він змінив все навколо, немов навколишній світ зазвучав на октаву вище і набув більш високих вібрацій. Хоча я міг говорити, проте почав задавати вітру питання мовчки: «Де я? Хто я? Чому я тут?» Кожного разу, коли я беззвучно задавав свої питання, відповідь надходила моментально у вигляді вибуху світла, кольору, любові і краси, що проходили крізь мене хвилями. Що важливо – ці вибухи не «затикали» мене, а відповідали, але так, щоб уникнути слів – я безпосередньо приймав думки. Не так, як це відбувається на Землі – смутно й абстрактно. Ці думки були твердими і швидкими, гарячими, як вогонь, і мокрими, як вода, і як тільки я сприйняв їх, я миттєво і без особливих зусиль зрозумів концепції, на усвідомлення яких у своєму звичайному житті я б витратив кілька років.

Я продовжував рухатися вперед

і опинився біля входу в порожнечу – абсолютно темну, нескінченну за розміром, але неймовірно заспокоїливу. Незважаючи на чорноту, вона була переповнена світлом, яке, здавалося, виходило від сяючої кулі, яку я відчував поруч із собою. Вона була немов перекладачем між мною і навколишнім світом. Та жінка, з якою ми гуляли по крилу метелика, вела мене за допомогою цієї кулі.

Я прекрасно усвідомлюю, наскільки незвично й відверто неймовірно все це звучить. Якби хтось, навіть лікар, розповів мені таку історію, я був би впевнений, що він перебуває в полоні якихось помилок. Але те, що трапилося зі мною, було зовсім не маренням. Це було так само реальним, як і будь-яка подія в моєму житті – як день весілля і народження двох моїх синів. Те, що трапилося зі мною, вимагає пояснення. Сучасна фізика говорить нам, що Всесвіт – єдиний і безроздільний. Хоча ми, здається, живемо у світі розділень і відмінностей, фізика говорить нам, що кожен об'єкт і подія у Всесвіті з'єднані з інших об'єктів і подій. Істинного поділу не існує. До того, як я пережив свій досвід, ці ідеї були абстракціями. Сьогодні ж вони є для мене реаліями. Всесвіт визначається не тільки єдністю, але і – тепер я знаю це – любов'ю.

Коли я відчув себе трохи краще, я спробував розповісти іншим про свій досвід, але їх реакцією було ввічлива недовіра. Одним з небагатьох місць, де я не зіткнувся з такою проблемою, стала церква. Увійшовши туди вперше після коми, я подивився на все іншими очима. Кольори вітражів нагадали мені про пейзажі, що іскрились красою, які я бачив у вищому світі, а бачи органи – про думки й емоції, які я там пережив. І найголовніше – зображення Ісуса, що ділитися хлібом зі своїми учнями, розбудило в мені пам'ять про слова, які супроводжували всю мою подорож – що Бог любить мене беззастережно.

Сьогодні багато хто вважає, що духовні істини втратили свою силу, і що шлях до істини – це наука, а не віра. До свого досвіду я й сам так думав. Але тепер я розумію, що така думка була занадто простою.

Справа в тому, що матеріалістичний погляд на наше тіло і мозок приречений. Його місце займе новий погляд на розум і тіло. Щоби скласти цю нову картину реальності, потрібно багато часу. Її не зможу закінчити ні я, ні мої сини. Дійсність занадто розлога, складна і таємнича. Але, по суті, вона покаже Всесвіт розвинутим, багатовимірним і вивченим аж до останнього атома Богом, який піклується про нас так, як ні один батько про свою дитину.

Я, як і раніше – лікар і людина науки. Але на глибинному рівні я дуже відрізняюся від тієї людини, якою був раніше, оскільки я побачив цю нову картину в реальності. І можете повірити мені, що кожен етап роботи, яку доведеться виконати нам і нашим нащадкам, вартий цього».

Джерело: «Саморозвиток інфо»

Хто засвітив Богородичні зірки на прапорі Євросоюзу?

Коротка історія екзорцистів та екзорцизмів

Про одержимості, сатанинські діяння і про те, які способи використовувалися, аби «дати собі раду» з демонами, пише о. Станіслав Адамяк, доктор історії Церкви, співпрацівник журналу «Więź».

(Продовження, початок у «Меті» № 1/119 від січня 2016 р.)

ПОГАНСЬКІ БОГИ, ТОБТО ДЕМОНИ

У перші століття християнської ери віра в дію злих духів (а, отже, і потреба екзорцизмів) була всезагальною. З другої половини II століття численні тексти описують ефективність таких дій християн (і не виключно духовенства!), навіть там, де не давали раду екзорцисти інших релігій. Згадки про це з'являються майже виключно в апологіях, тобто в текстах, які захищають християнство і мають схилити читача прийняти нову віру. Апологети підкреслювали, що дієвість християнських екзорцизмів походить від прикликання імені Ісуса, – на протигагу до екзорцизмів поганських і юдейських, які посилаються на численні магічні практики. Проте у цих текстах бракує згадок щодо конкретних подій. Це радше повторюваний у чергових авторів мотив, ще більше розбудовуваний в апокрифічних діяннях апостолів, – однак останні взагалі були прещедри на фантастичні чудеса.

Більшість пізніших описів таких явищ знаходимо у «життях святих», тобто творах, які, по-перше, не завжди мають суто історичний характер, а, по-друге, у своїй масі досить точно слідує за євангельською схемою, що показує святих як послідовників Ісуса, які творили чудесні діла, цілком подібні до Його чудес.

Набагато менше інформації про екзорцизмівання одержимих знайдемо в писаннях Отців Церкви і в канонах стародавніх синодів. Коли там згадується про екзорцистів та екзорцизмівання, то найчастіше це стається за нагоди коментування Євангелій або в контексті приготування до Таїнства Хрищення. Також і сьогодні кандидат на це таїнство або його батьки повинні «зректись сатани». У стародавні часи цьому надавали ще більшої ваги, тому що зректись треба було насамперед поганських божків. А ким вони були?

Уже в Старому Завіті знаходимо численні рефлексії на цю тему. Існували дві головні відповіді на питання. Згідно з першою, поганських богів просто не існує – в цей бік, зрештою, тягнулася рефлексія деяких грецьких філософів на чолі зі славнозвісною теорією Евгемера, яка стверджує, що боги – це обожествлені герої минулого. Друга відповідь виходила з того, що поганські божки – то демони. Ця теорія пояснювала, яким саме чином можливо, щоби в ім'я поганських богів ставалося те, що можна визнати чудесним, хоча по суті це наслідок діяння злого духа.

У перші століття християнства думка виразно схилялася до цієї другої інтерпретації. Тим більшої ваги набирали з огляду на це обряди, які передували хрищенню і в яких від катехумена вимагалось зректись «сатани і всіх діл його».

Катехумену в цьому рішенні спільнота допомагала молитвами, що мали його вирвати з-під влади злих духів (під яку катехумен старого світу об'єктивно підпадав через свою попередню участь у культі божків) і берегти його від подальшого впливу зла. Цією молитвою, власне, і є екзорцизм, який донині зберігся в обряді хрищення.

Ототожнення поганських богів із демонами збільшувало і драматизм віддавання їм честі християнами у часи переслідувань: апостазія (віровідступництво) ставала заодно передаванням себе під владу демонів.

Продовження у колонці на стор. 13

Шістдесят років тому було затверджено прапор Ради Європи – нинішній прапор Євросоюзу. Як відомо, це – синє полотнище із зображенням дванадцяти золотих зірок на ньому. Однак про те, як і чому на прапорі Європи з'явилися ці зірки, мало кому відомо.

Історія створення прапора Європейського Союзу починається у 1955 році. На той час Європейський Союз існував лише у вигляді Європейського об'єднання вугілля та сталі, до якого входило шість країн. Однак існувала окрема організація з ширшим представництвом – Рада Європи, яка була заснована на кілька років раніше з метою захисту прав людини та пропагування європейської культури. У той час Рада Європи підбирала собі емблему. Після активних обговорень було прийнято нинішній варіант прапора – коло з 12 золотих зірок на блакитному тлі. Це було 8 грудня 1955 року.

Число зірок не має нічого спільного з кількістю країн-членів організації. В різних традиціях «12» є символічним числом, що означає абсолютну досконалість. Це також і кількість місяців у році, і кількість цифр на циферблаті годинника, – тоді як коло є ще й символом єдності. Так народився європейський прапор, який являє собою ідеал об'єднання народів Європи. На ньому сяє дванадцять зірок, що символізує довершеність, повноту та єдність. Прапор залишається не-

змінним протягом багатьох років, незважаючи на розширення ЄС.

Хоча Європа останнім часом намагається відійти від свого християнського коріння, але цікаво, що на її прапорі зафіксований саме символ Богородиці. Богородицю дуже часто зображують з 12-ма зірками у вигляді німба навколо голови – відповідно до Одкровення апостола Івана Богослова: «... стало на небі велике знамення: Жінка, зодягнена в сонце; під ногами її – місяць, а на чолі її – вінець з дванадцяти зірок» (Одрк. 12,1-2).

За словами радника з культури Апостольської нунціатури в Москві Джованні Парравічіні, автором цього зображення є француз Арсен Хейтс. Коли в Страсбурзі в 1949 році тільки-но було створено Раду Європи, виникла ідея створити для цієї організації герб і прапор. З цією метою серед європейських художників було оголошено конкурс. Переміг у ньому ревний католик, француз Арсен Хейтс. Це була зовсім молода, проте глибоко віруюча людина. У своєму ескізі прапора він представив зірки так, як у західній традиції вони зазвичай зображуються в німбі Богородиці.

На загальне здивування, саме його робота перемогла. Звичайно, коли вибрали малюнок, то зовсім не наголошувалося на його Богородичному значенні; основною ідеєю було те, що 12 зірок є знаком повноти. І незважаючи на те, що тоді до Ради Європи входило лише

6 держав (зараз їх уже 47), все одно в зображенні прапора залишили число 12.

Вартує сказати, що спочатку загальне зображення Європейської ради, яке відбулося 25 вересня 1953 року, рекомендувало до прийняття прапор з 15-ма золотими зірками на синьому тлі, який повинен був представляти число членів Європейської ради. Однак ця пропозиція зустріла опір Німеччини, бо це б означало визнання Саару, який був одним з 15 членів, як самостійної держави. Як відомо, це – найменша федеральна територія Німеччини, і досі вона неоднозначно трактується як німцями, так і французами. З іншого боку, Саар і Франція відкинули число із 14 зірок, бо в той час у Саарі існували прагнення до самостійності. А число 13 багато хто сприйняв як символ нещастя. Число 10, як число засновників Європейського союзу, перешкодило б ідеї відкритості союзу. Таким чином, домовилися про 12 зірок як про символ досконалості. Спочатку це були сріблясті зірки на блакитному тлі, але потім зі сріблястих вони стали золотими.

Цікавим також є й те, що у східній іконографії також можна зустріти зображення Божої Матері в оточенні 12 зірок. Зокрема, на іконі «Споручниця грішних» або в розписі вівтарної апсиди Трапезного храму Києво-Печерської Лаври зображення Пресвятої Богородиці доповнюють саме два-

надцять зірок.

В офіційному поясненні до рішення комітету міністрів Європейської ради від 9 грудня 1955 року з прийняття прапора так і звучить: «На тлі блакитного неба західного світу зірки символізують народи Європи в колі, що є знаком єдності. Число зірок є незмінним і визначається рівним дванадцятьма. Це число символізує довершеність і повноту. Як дванадцять знаків зодіаку представляють весь всесвіт, так дванадцять золотих зірок представляють всі народи Європи, навіть і ті, що ще не можуть брати участі у побудові Європи в єдності і в мирі».

Як відомо, блакитний колір також є кольором Богородиці.

Сьогодні, якщо європейців запитати, звідки саме такий прапор у Євросоюзу, більшість із них не зможе відповісти, що це за зірки. Це при тому, що прапор завжди був символом єдності, честі та гідності, традицій, історії і перемоги. Прапор кликав до боротьби за існування, за життя, за правду. На жаль, сучасна Європа втратила відчуття небезпеки, вона атрофувалася. Європа остигла до Бога, до Церкви, до Богородиці. І це при тому, що такі особливі місця присутності Матері Божої, як Люрд чи Фатіма, мали б постійно нагадувати їм, що Богоматір завжди вважалася Покровителькою і Дороговказницею Європи. Як кажуть, за благоденством і Бога не видно. Невже потрібні нові уроки історії?

Іван ПЕТРУСЬКО

Маленьке чудо як знак Божої опіки

Не можу не поділитися випадком, свідком якого я став. До Риму у монастирських справах приїхав відомий львівський священник, єромонах-студит Юстин Бойко. Їдучи у приміському експресі з аеропорту до Риму, отець мав багато телефонних дзвінків. Час пролетів швидко, і ось поїзд прибуває на станцію Рим-Терміні. Розмовляючи по телефону, отець попрямував до виходу з вагону, забувши на кріслі свій скромний пожиток – наплічник, в якому був комп'ютер та гаманець із документами. Зайнятий розмовою, отець пішов до Колегії, де зустрівся з ректором, поспілкувався з ним, і лише зайшовши в кімнату, зрозумів, що наплічника нема. Отець був у розпачі, адже в комп'ютері були документи, які він готував для римських зустрічей, а в гаманці – ідентифікаційні документи особи та кілька десятків євро. Надії знайти наплічник майже не було, адже за цей час поїзд зробив уже декілька подорожей, у вагоні переїхали сотні пасажирів...

Але отець не розчаровувався. Він помолився і почав шукати наплічник. Насамперед звернувся до офісу інформації залізниці, але там лише розвели руками: нічим допомогти не можемо, звертайтеся до бюро втрачених речей, але шансів майже немає. Отець вирішив іще раз поїхати в аеропорт – з надією, що в поїзді все ж таки знайде наплічник. Та його там не було.

Зажурений монах розповів про свою проблему начальнику поїз-

да. Той так перейнявся питанням молодого українського священника, що негайно розпочав пошуки. Внутрішнім засобом зв'язку залізничник скотактувався з деспечерами, з усіма начальниками поїздів цього напрямку, і за декілька хвилин з усмішкою підійшов до отця Юстина: «Отче, не переживайте – ваші речі знайшлися! Ви можете їх забрати в офісі поліції на станції Терміні в Римі». Радості священника не було меж.

Прийшовши до відділку, отець лише почав розповідати про свою проблему, як поліцейські його перебили: «Вітаємо власника знайденого наплічника! Ми Вас впізнали за фото на документах». Поки оформлявся акт передачі знайденого, поліцейські ділилися своїми враженнями: «Отче, Ви – щасливчик, бо подібні випадки майже не трапляються. Ваш багаж нам передали в закритому вигляді; ми знайшли там комп'ютер, гаманець і навіть

гроші. В таке в теперішній час важко повірити!»

Як виявилось, наплічник помітив чесний начальник поїзда, коли робив обхід вагонів. Не відкриваючи знахідки, він одразу ж передав її до поліцейського офісу.

Не зовсім релігійні поліцейські питалися, яку посаду отець займає. «Ви, напевно, «пеццо ґроссо» (великий чин) у Церкві». – «Та ні, я простий монах», – відповів отець. З дальнього боку стола обізвався поліцейський, який до цього часу мовчав: «Отче, помоліться за нас одну месу (Службу Божу). Ви, мабуть, Божий чоловік, бо без Господнього втручання тут не обійшлося».

Пообіцявши помолитися за начальника поїзда та правоохоронців, щасливий отець Юстин покинув відділок.

Дійсно, як написано в Святому Письмі, не покидає Господь слуг своїх.

Олесь ГОРОДЕЦЬКИЙ, Fb

(Продовження, початок на 12 стор.)

Спостерігаючи нинішню популярність «Мес про зцілення» і «молитов про звільнення», можна ствердити, що історія ходить по колу. Люди моляться про «зцілення душі й тіла», слухно помічаючи зв'язок між однією і другою сферою; однак звідси вже тільки один крок до вбачання у кожному нездужанні дії злого духа. При цьому затирається відмінність, яку Церква завжди старанно підкреслює, поміж великим екзорцизмом, потрібним у виняткових випадках, та іншими молитвами.

Подібно як у перші століття, єпископи стараються зберегти служебний, а не харизматичний характер послуги екзорцистів. Достатньо гострими словами про це нагадав 1985 року лист Конґреґації віровчення, підписаний кардиналом Йозефом Рацінґером, «Inde ab aliquot annis». У ньому нагадувалося про деякі норми стосовно екзорцизмів; зокрема, заборонялося проведення мирянами та священниками-неекзорцистами молитов із ритуалу екзорцизму, серед них молитви Лева XIII до Архангела Михаїла (не плутати з молитвою, яку часто читають на завершення Меси).

Наступна інструкція – «Ardens felicitatis desiderium», видана 2000 року, – стосувалася молитов про зцілення. Варто процитувати один з її пунктів: «Поза тим, доконечним є, аби ті, хто провадить екзорцизм, запобігали вибухам істерії та дбали про те, щоб форма їхніх молитов не була штучною і театральною» (ст. 5, пар. 3).

Важко сказати, наскільки вдалими будуть ці спроби запанувати над спонтанною релігійністю, а чи ми матимемо справу з подальшою «пентакосталізацією» католицизму. Треба усвідомлювати, що більш видовищні молитви про зцілення та звільнення (а саме з ними часто пов'язують потребу подальших екзорцизмів) мають більше спільного з п'ятдесятницькими спільнотами, ніж із традицією Церкви.

Тут варто відзначити, як по-різному підходять до питання дій демона та до екзорцизму рухи, які більше вкорінені в побожності об'єктивній, сакраментальній, а, зокрема, ті, що посилаються на християнську ініціацію.

Отож, про сатану багато говориться на Неокатехуменальній Дорозі, де молитву екзорцизму відмовляють під час почергових скрутиніїв, як це робилося в давнину над катехуменами. Однак тут акцент зроблено виразно на діяннях демона через спокушання до гріха.

Подібно і в русі «Світло – життя». Щоправда, під кінець 1970 х рр. о. Франциск Бляхницький дуже широко відкрився на досвід Віднови у Святому Дусі, й відтоді «оазова» побожність стала надзвичайно харизматичною, з усіма наслідками цього. Однак тема екзорцизмів в офіційних матеріалах реколекційних оаз з'являється тільки за нагоди повторення скрутиніїв, почерпнутих з Обрядів християнського втаємничення дорослих. Натомість біблійний фрагмент, який говорить про злих духів, яких можна вигнати тільки постом і молитвою (пор. Мк. 9, 29), став для о. Бляхницького однією з головних підстав ідеї абстиненції, яка слугує для подолання «демона алкоголізму». Як видно, ми тут перебуваємо на крайніх позиціях надміру ревного вбачання одержимості та потреби екзорцизмів.

Очевидна справа, що на популярність тематики екзорцизмів та одержимостей сьогодні має величезний вплив мас-культура, з фільмами типу «Екзорцист» на чолі. Тому закінчу посиланням на, на мою думку, найстрашнішу сцену фільмової діяльності сатани. Під кінець першої частини «Хресного батька» Майкл Корлеоне тримає перед хрищенням дитину своєї сестри і відповідає на запитання священника: «Чи зрікаєшся сатани і всіх діл його?»

(Далі у наступному числі «Мети».)

Матеріал підготовлений на основі симпозиуму «Окультизм – сатанізм – екзорцизм», організованого Вищою митрополічною духовною семінарією та Папським факультетом теології 2002 р.

Анна ВОЙТАС, «Stacja7.pl»

Переклад: Олена ДОВГАЛЬОВА, CREDO

ОЗДОРОВЛЕННЯ, ЯКЕ СПОНУКАЛО ВІДОМОГО АКТОРА АЛЕКА ГІННЕССА СТАТИ КАТОЛИКОМ

Відомий англійський актор сер Алек Гіннесс, якого багато людей знають через роль Обі-Вана Канобі у фантастичному серіалі «Зоряні війни», у 42-річному віці разом зі своєю сім'єю перейшов з англіканства у католицизм, пише СНА.

Алек Гіннесс народився у Лондоні в 1914 році у бідній родині. Своє дитинство провів у злиднях. До 16 років був практикуючим англіканцем. Пізніше у своїх пошуках він пройшов через пресвітеріанство, атеїзм, марксизм, буддизм і навіть відвідував зібрання квакерів. Жодного зацікавлення до католицизму він ніколи не проявляв.

Одного разу під час репетицій вистави «Гамлет» до нього підійшов англіканський пастор і пояснив акторові, що він не так виконує жест благословення. Ця коротка зустріч спричинила поворот Гіннесса до англіканства.

Та переломним моментом у його релігійних поглядах став випадок на зйомках фільму за мотивами книг Г.Честертон у Франції. У тому фільмі Гіннесс грав роль католицького священника

Навернення

о. Бравна. Після зйомок Гіннесс в одязі римо-католицького священника прогулювався вулицями містечка, де відбувалися зйомки. Під час цієї прогулянки до нього підбіг маленький хлопчик, взяв його за руку і довірливо пішов з ним далі.

Довіра та прихильність дитини до католицького священника, навіть цілком незнайомого, справили на сера Гіннесса глибоке враження. Пізніше сам Гіннесс свідчив про цей випадок: «Продовжуючи прогулянку, я роздумував над тим, якою є та Церква, яка в дитину вклала таку довіру до свого священника. Так я почав позбуватися своїх негативних уявлень про католицизм».

Незабаром після цього його син Метью захворів на поліомієліт і, здавалося, ніщо вже не могло врятувати його рідну дитину. У той час Гіннесс почав заходити на молитву до католицького храму. У ньому точилася велика духовна боротьба. Актор нава-

жився поставити Богові умову: якщо Ти оздоровиш мого сина, то для мене це буде знак, що католицька віра – правдива.

Після цього, всупереч усім очікуванням лікарів, Метью одужав. Це спонукало сім'ю Гіннесів почати відвідувати католицькі катехези, і через рік часу сім'я Гіннесів з'єдналася з Католицькою Церквою.

Сер Алек Гіннесс залишався активним практикуючим католиком до своєї смерті у 2000 році. Свою участь у зйомках «Зоряних війн» актор вважав помилкою, оскільки, на його думку, цей серіал пропагує антихристиянські ідеї «Нью Ейджу».

«Католицький оглядач»

Відповідає Радіо Ватикан

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ЯК УНИКНУТИ ТЯЖКИХ МУК ЧИСТИЛИЩА?

Запитання: Багато з Отців Церкви вчили, що мало хто після смерті потрапляє відразу до неба і що потрібно пройти очищення в чистилищі. Як же людині психологічно прийняти те, що її чекають важкі муки після смерті в чистилищі, про які говорять, що вони набагато страшніші за всі хвороби і страждання на землі? Чи звільняє повна індульгенція від кар чистилища?

Відповідь: Згідно з вченням Церкви, спасається і потрапляє в Рай той, хто перебуває в стані Божественної благодаті. Однак це не означає, що в Рай потрапляють негайно: шлях до нього лежить через чистилище.

Чистилище – це не покарання, а милість. Як свідчить Катехизм Католицької Церкви, «ті, хто вмирає в благодаті й дружбі Божій, але не зовсім очищеними, хоча їм і забезпечено вічне спасіння, після смерті зазнають очищення, щоб знайти святість, необхідну для вступу в радість небесну».

Церковне Передання, посилаючись на деякі тексти Святого Письма, говорить про очисний вогонь: «Що стосується деяких менш тяжких гріхів, треба думати, що до суду існує очисний вогонь, згідно зі словами Того, Хто є істина, що каже, що якщо хто зневажатиме Духа Святого, то не проститься йому ні в цьому світі, ні на тому (Мт. 12, 31-32). Виходячи з цього судження, ми можемо зрозуміти, що деякі гріхи можуть бути відпущені в цій світі, а деякі інші – в майбутньому».

Апостол Павло говорить, що «кожного діло виявиться, бо день покаже, тому що у вогні об'являється, і вогонь діло кожного випробує, яке воно є. У кого діло, яке він будував, устоїться, той отримає нагороду. А в кого діло згорить, той матиме шкоду. Сам він спасеться, але так, як через вогонь». Хоча догмат про чистилище Католицька Церква прийняла тільки в XV столітті, і на Заході, і на Сході Церква завжди вірила, що душі тих, хто покаявся не до кінця, або тих, що померли хоча й не в смертному гріху, але в недосконалоствях, після смерті повинні пройти очищення, і тому їх підтримують заупокійними молитвами.

Святий Бернардин Сієнський, учитель Церкви, писав про чистилище як про «благодать». По-перше, в чистилищі людина нездатна грішити; по-друге, в чистилищі є повна впевненість у спасінні; по-третє, там є любов Бога; по-четверте, писав святий Бернардин, чистилище відвідують ангели і святі. «Хоча ті, хто перебуває у чистилищі, терплять тяжкі муки, їхнє становище краще і щасливіше, ніж у тих, хто живе в цьому світі», – підсумовує святий Бернардин.

Проте чистилище є місцем очищення. Відповідно до Святого Письма, в рай «не ввійде ніщо нечисте» (Од. 21, 27). Свята Катерина Генуезька говорила, що якби Бог не створив чистилище, то душі самі попросили б про це, тому що, поставши перед судом Божим, вони самі вирушають у чистилище, бачачи себе заплямованими і відчуваючи, що не можуть любити Бога всім серцем, як того бажать.

(Далі – на 15 стор.)

ЯК ПОВОДИТИСЯ У ХРАМІ

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• Як поводитися на християнському цвинтарі?

Християнський цвинтар вважають святим місцем, де спочивають тіла померлих до майбутнього воскресення. Християни на могилах своїх усопших встановлюють хрести, які є переможними знаменами нашого спасення. Могила – це місце майбутнього воскресення, тому дбаємо, щоб вона завжди була належно впорядкована. Стан могил наших усопших близьких, як правило, свідчить про те, як ми про них пам'ятаємо. Існує добрий звичай, згідно з яким, християни перед великими празниками впорядковують могили, і не тільки своїх рідних, але й забуті поховання, про які нема кому подбати. При цьому слід не забувати і про молитву за тих усопших, могили яких впорядковуємо. Жодні найвеличніші надгробки не варті молитовної пам'яті про померлих, бо тільки молитва є для них вагомою допомогою.

Прийшовши на цвинтар, насамперед молимося на могилах усопших рідних, а вже по тому беремося очищувати надгробний пам'ятник чи вирівнювати похилений хрест. На цвинтарі поведуться так, як слід поводитися у святому місці. Тут не галасують, не гукають голосно, дітям не дозволяють пускувати й бігати по могилах.

Цвинтар вважається святим місцем ще й тому, що його у відповідний спосіб освячують. Отже, собак чи інших домашніх тварин на християнський цвинтар уводити не слід. Навіть у нехристиянських культурах державні закони оберігали святість і непорушність місць поховань. Серед церковних богослужень існує спеціальний «Чин на очищення оскверненого цвинтаря», який звершують тоді, коли цвинтар якимось чином було спрофановано.

На могилах в честь пам'яті усопших запалюють свічки, тому слід пильнувати, щоб від свічок не загорілися вінки, суха трава чи якісь інші прикраси тощо. З метою безпеки краще погасити свічку перед тим, як іти з цвинтаря.

• Чи дозволено на християнських цвинтарях хоронити самогубців?

Тих, хто був позбавлений церковного похорону, не хоронять на християнському цвинтарі. Тепер цього правила важко дотриматися, бо християни не завжди мають окремі цвинтарі, однак у сільських місцевостях для самогубців виділяють спеціальне місце, десь на околицях цвинтаря, щоб було зрозуміло, що ці особи похоронені окремо від інших померлих.

• Для чого на могилах залишають поживу?

У деяких місцевостях прийнято, відвідуючи могили, влаштовувати біля них частування і залишати там поживу, а навіть і спиртне. Такі звичаї мають поганське походження, і християнам не слід їх дотримуватися. Померлий не потребує тілесної поживи; єдина користь, яку ми можемо йому принести – це пам'ятати про нього у наших молитвах. А харчі краще віддати бідним, а не залишати на могилі.

• Чи можна поминати в церкві самогубців?

Тих, які були позбавлені церковного похорону, не поминають і в спільній церковній молитві. За них моляться приватно їхні рідні та близькі.

• Як часто потрібно здійснювати панахиди і парастаси за померлими?

Зупокійні богослуження за померлими, окрім часу похорону, як правило, служать третього, дев'ятого та сорокового дня після смерті, а також через рік після неї, в дні народження чи іменин померлих та дні їхньої смерті. Служать їх і в «задушні дні», коли прийнято поминати померлих, та за інших нагод, коли хочемо помолитися за наших померлих, особливо під час Великого посту.

• Що таке «сорокоусти»?

Сорокоусти тепер прийнято називати богослуження за померлих, які відправляють упродовж сорока днів. Служать їх найчастіше під час Великого посту.

• Що означають «принеси», які виставляють на тетраподі під час панахиди? Скільки мусить бути хлібин? Які продукти не варто приносити?

У давнину існував звичай звер-

шувати чин поминання усопших «над кутією», чи «коливом». На тетрапод чи спеціальний столик ставили посудину з вареною пшеницею з медом, яку пізніше роздавали присутнім у церкві. Коли нагадає про майбутнє воскресення усопшого. Як зерно, щоб дати плід, мусить бути похованим у землю і там зітліти, так і людину віддають землі, сподіваючись на майбутнє воскресення. Мед у коліві символізує солодкість майбутнього вічного життя.

Тепер зазвичай коліва не вживають, а приносять на парастас хліби, цукор тощо. Спеціальних церковних приписів щодо цього немає. У кожній парафії протягом багатьох років виробився свій звичай щодо цих приносів, його і слід дотримуватися. Найкраще довідатися про все у власній парафії перед тим, як замовляти поминальне богослуження.

ОСВЯЧЕННЯ І БЛАГОСЛОВЕННЯ ОСВЯЧЕНІ РЕЧІ: ІКОНИ, ХРЕСТИКИ ТОЦО

Освячення і благословення, як і таїнства, є священними знаками, завдяки яким через молитву Церкви освячуються різні сфери життя людей. Їх мета найперше осягнути духовні наслідки для людини.

Освячення якоїсь особи або речі надає їй сакрального характеру і призначає її для служби Богові (наприклад, богосвячена особа – монах, а освячена річ – престол у церкві). Речі, призначені для релігійного вжитку, освячують відповідно до церковних звичаїв. Через церковне освячення якусь річ вилучають із світського вжитку, тому освячені речі потрібно використовувати лише за призначенням і зберігати у відповідному місці й з належною пошаною.

Через деякі церковні благословення висловлюються прохання про якісь дочасні чи духовні блага, хоч це не змінює характеру осіб чи речей, яких вони стосуються. Прикладом цього є молитва над дітьми, благословення домів тощо.

• Чи можна освячувати речі в упаковці?

Запаковані речі освячують не слід, перед освяченням річ виймають із упаковки.

• Чи можна продавати/купувати освячені речі?

Згідно з давнім звичаєм, нічого освяченого не продають і не купують. Тому не слід купувати біля храмів якоїсь релігійної атрибутики, якщо продавці кажуть, що вона освячена. Краще потрібну річ – ікону чи хрестик – придбати в спеціалізованій крамниці і попросити священника їх освятити у храмі.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

через збільшення у своєму оточенні частки людей таких, як він сам, даючи цим потужний стимул для місіонерської діяльності. Це також спонукає сектанта провадити «побожні» розмови, щоб нав'язати свій світогляд іншим, перетягнути на свій бік якомога більше людей.

Якщо уважно послухати сектантів, то вони переважно проповідують не Бога, а те, які всі довкола погані, особливо Католицька Церква. Сектантська проповідь більше сконцентрована на описуванні зла, а не Бога. У розмові сектанти намагаються повернути розмову на релігійні теми, але переважно це не теми про Боже, а радше про критику усіх і всього, крім них самих.

Стосовно ж другої частини вашого запитання, то варто одразу ж наголосити, що постійні розмови про Бога ще не є ознакою віри. Як каже апостол Яків: «Ти віруєш, що Бог один? – Добре робиш. І біси вірують, та тремтять» (Як. 2, 19). Варто дивитися не на те, що людина говорить, а що чинить. Адже як вчить нас Біблія – «Як тіло без душі мертво, так само й віра без діл мертва» (Як. 2, 26). Секти не здатні до справді християнських діл милосердя. І якщо пильно придивитися до їхньої діяльності, то християнського милосердя там не знайдете. Є інтерес, є спроба через якусь матеріальну допомогу втягнути людину в секту, але дійсно християнського служіння любові, яка «не шукає свого» (1 Кор. 13, 5), там нема. Тому не всі, що говорять про Бога, є справді віруючими людьми. І насамкінець – «Чи можна знайти Бога в секті?» На моє глибоке переконання, Його там знайти неможливо, оскільки саме Його там і немає.

«Бог є любов» (див. 1 Ів. 4, 7), а де є страх, там немає любові (див. 1 Ів. 4, 18). Серед сектантів любові зазвичай немає. Серед них панує страх. Окрім цього, Бог дуже шанує людську свобідну волю, а секта ту саму людську свобідну волю дуже обмежує. Уже з цих двох причин говорити про те, що хтось у секті знайшов Бога, означає не знати. Хто ж такий Бог, і видавати бажане за дійсне. Сектанти дуже полюбляють хвалитися, що вони знайшли Бога в секті, але їхні діла якраз вказують на протилежне: люди у секті знаходять усе, що завгодно, тільки не Бога.

15. Завдяки чому секті вдається тримати в покорі й послухові своїх членів?

Для багатьох незрозумілим феноменом є успіх сект в утриманні своїх adeptів у послуші. Переважно він тримається на страхі. Секти докладають максимум зусиль, щоб ізолювати людину від суспільства, щоб вона розірвала будь-які контакти з людьми поза сектою. Тобто, однією з основних сектант-

ських практик є десоціалізація людини, позбавлення її можливості нормально жити в суспільстві. Часто це досягається через залякування різними духовними й матеріальним негараздами, які спадуть на того, хто виявить непослух. Усе це часто змушує людину, яка навіть і побачила реальний стан речей, залишатися у секті.

Якщо людина все ж таки наважується покинути секту, то члени секти влаштовують такій людині психологічний терор, телефонуючи їй, перестриваючи на вулиці, пишучи листи з погрозами або навіть паплюжачи у ЗМІ. Більшість сект також матеріально прив'язують до себе людей. Тому людина, яка покинула секту, часто залишається наодинці з власними життєвими проблемами – зв'язки з досектантського життя обірвані, обірвані і зв'язки з членами секти, а нові усе ще не налагоджені. Опинившись у такій ізоляції, люди стають сумним прикладом того, що чекає сектанта, якщо він покине секту.

На превеликий жаль, в Україні усе ще немає професійних центрів допомоги постраждалим від сектантської діяльності, а часто жертвам сектантства потрібна професійна психологічна та духовна допомога, щоби повторно соціалізуватися, щоби повернутися до нормального суспільного життя.

Велику небезпеку несе в собі діяльність так званих сектознавців, пов'язаних із московським православ'ям. Варто зазначити, що сектознавство – псевдонаука, яка намагається підмінити релігієзнавство. Сектознавство розглядає будь-яку релігію, відмінну від православ'я, як секту. Католицьку Церкву сектознавці також зараховують до сект. Засновник і натхненник цієї діяльності – російський псевдовчений Олександр Дворкін. Його послідовники застосовують ті самі методи, що й сектанти – бомбування любов'ю, «промивання мізків», вплив на підсвідомість. Дворкін і його прихильники відштовхуються від переконання, що усі секти кодують людину, і тому, щоб визволити її з лабет секти, необхідно особу розкодувати навіть у насильницький спосіб. Свого часу Дворкіна депортували зі США за насильство та утримання в полоні людей. Діяльність Дворкіна і його сектознавців уже неодноразово ставала причиною релігійних конфліктів та зростання релігійної нетерпимості серед населення Росії. Подібні випадки зафіксовані в південно-східних регіонах України. На моє переконання, не варто звертатися до антисектантських структур, пов'язаних із московським православ'ям: це може принести більше шкоди, ніж користі.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

Душі чистилища засуджують свій гріх і хочуть повністю знищити його зі свого життя. Через своє сильне прагнення очиститися вони бажать тільки того, чого бажає Сам Бог, тобто повністю приймають Його волю і в міру очищення щоразу більше відчують присутність і близькість Господа. Їхній біль – це біль людини, яка любить всім серцем, але поки що не має можливості здійснити своє бажання. Святі порівнюють страждання в чистилищі зі спрагою людини, в якій джерело під рукою, але їй треба зачекати, поки принесуть посудину, щоб набрати води. Ось чому душі чистилища потребують молитви, про що говориться і в Катехизмі Католицької Церкви.

Свята Катерина говорила також, що страждання в чистилищі сильніші за будь-які земні страждання. У своєму трактаті про чистилище вона пише також, що Бог допустив, щоб вона переживала ці муки чистилища вже тут, на землі.

Чистилище є не осудом, але потребою душі, що перебуває у благодаті, але має в собі якусь недосконалість, що залишилася після відпущення гріхів у сповіді. Цій потребі душі відповідає милосердя Бога, що дає можливість такого очищення.

Чи можна уникнути чистилища? Так, це можливо, якщо мати на землі святе життя і приймати з рук Господа всі послані нам випробування. Святі вважали численні страждання в земному житті особливою милістю Божою, яка позбавляє від мук чистилища.

Згідно з Катехизмом Католицької Церкви, *індульгенція – це відпущення перед Богом тимчасової кари за гріхи*, провинна за які вже спокутувана в Таїнстві сповіді. Цю кару не варто сприймати як якусь помсту, але як вияв милосердя Бога. Гріх тягне за собою подвійний наслідок. Тяжкий гріх позбавляє нас спілкування з Богом і цим закриває доступ до вічного життя: це «вічна кара за гріх». З іншого боку, будь-який гріх, навіть малий, веде до невпорядкованої прив'язаності до творинь, і від цієї прив'язаності необхідно очиститися або на землі, або після смерті. Індульгенцію дає Церква, яка має від Ісуса Христа владу зв'язувати і дозволяти.

Практика індульгенцій в зародковому стані існувала вже в перші часи життя Церкви. Для примирення з Церквою вірним, що каються, але впали в ересь, пропонувалося паломництво до гробниць мучеників. Церква завжди мала переконання, що, подібно до заслуг Христа, плоди яких виливаються на всіх вірних, заслуги святих також є скарбом для всіх, відповідно до спілкування святих, яке ми сповідуємо в Символі віри.

Індульгенцію можна отримати не тільки для себе, але й для покійних, для відпущення їм тимчасової кари в чистилищі. Таким чином ми покликані брати участь у спасительній діяльності Ісуса Христа, що взяв на Себе провину за наші гріхи. Усі ми через нашу участь у Страстях Христових сприяємо нашому благу і благу всієї Церкви. Про це святий апостол Павло писав у Посланні до Колосян (1, 24): «Тепер я радію стражданнями за вас і доповняю на моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для його тіла, що ним є Церква».

Ще одна обов'язкова умова для отримання загальної індульгенції – це, крім Таїнства сповіді, повна відчуженість від смертного і від повсякденного гріха. Якщо в душі є прив'язаність, схильність до якого-небудь гріха, то відсутня головна умова для отримання індульгенції.

Спільне святкування Різдва і Пасхи всіма християнами? Вже є!

Нещодавно у ЗМІ була популярною тема про спільне святкування католиками і православними Великодня. Ви-

являється, що для певної групи християн це не новинка: у Хашимітському Королівстві Йорданія всі християни вже сорок років підряд святкують Різдво та Великдень разом.

У 1975 році християнські лідери країни домовились, що Різдво усі християни Йорданії будуть святкувати разом, а

саме – 25 грудня за григоріанським календарем. У той же ж час Великдень йорданські християни святкують разом за юліанським календарем. Тому Йорданія на сьогодні є єдиною у світі країною, де християни святкують Різдво і Великдень разом.

«Католицький Оглядач»

Генетики намагаються відродити виноград, з якого робили вино у часи Христа та царя Давида

Ізраїльські вчені хочуть воскресити вино 2000-річної давності, яке свого часу пив Ісус. Для цього вони використовують виноградні кісточку і генетичні тести.

Власне, науковці досліджують виноградне насіння, знайдене в руїнах єврейських храмів, а також рештки глиняних посудин, в яких

зберігалось вино. Їм уже вдалося виявити 120 сортів винограду: 50 із них виявилися одомашнені, 20 сортів – придатні для виробництва вина.

Учені наголошують, що генетичний матеріал стародавнього винограду можна буде передати одному з локальних ізраїльських сортів,

щоби виростити саме той виноград, що ріс 2000 років тому.

Джерело: vokrugsveta

Якось один дуже заможний чоловік взяв свого сина в поїздку по країні з єдиною метою – показати хлопчаків, що значить жити без грошей. Кілька днів вони провели на фермі у дуже бідній сім'ї.

Після повернення додому батько запитав, чи сподобалась йому поїздка.

– Сподобалася, батьку, – відповів хлопчик.

– Бачив, якими бідними можуть бути люди?

– О, так!

– І який висновок ти зробив з нашої подорожі? – знову запитав батько.

А син відповів:

– Я помітив, що у нас одна собака, а в них – чотири. У нас – басейн до середини саду, а в них – струмок, якому немає кінця. У нас в саду світять заморські ліхтарі, а у

Притча про бідність

них вночі сяють зорі. У нас – тераса до переднього двору, а в них – простори до самого горизонту. У нас – невелика ділянка землі, на якій ми живемо, а в них – безкраї поля, які не можна окинути поглядом. Ми купуємо їжу, а вони вирощують її самі. У нас навколо будинку – стіни для захисту, а в них – друзі.

Батько хлопчика застиг в онімінні. І тут син додав:

– І я зрозумів, які ми насправді бідні...

Ми надто часто забуваємо про те, що маємо, і зосереджуємося на тому, чого у нас немає. Іноді думка дитини нагадує нам про те, що справді важливо в цьому житті.

пробратися туди (Ів. 10, 7). Якщо печер не було, то доводилося будувати простий загін з каменів і хмизу.

У селищах бували кам'яні кошари з невеликою прибудовою для пастуха, який охороняв стадо. Пастух проводив дуже багато часу з дорученими йому вівцями і знав кличку кожної з них (Ів. 10:14). Він знав, якій родині належить вівця, і завжди міг повернути її власникові.

Стрижка овець

Наприкінці літа овець потрібно було стригти. Закінчення стрижки овець відзначалося бенкетом з рясними частуваннями і вживанням вина (1 Цар. 25).

Ісус говорить про пастиря, який шукає свою загублену вівцю (Лк. 15, 3-7). А також є прекрасний опис праці пастуха в Пс. 22.

Пастуше спорядження

Пастух носив зі собою важку палицю з шипами з гострих каменів для захисту від звірів (Пс. 22, 4). Була у нього і шкіряна праща, щоб кидати каменями в хижаків. У пастуха була також довга, до двох метрів, палиця, що служила дорожнім посохом при ходьбі; нею ж пастух поганяв стадо (Єз. 20, 37-38). Іноді цей посох був загнутий на кінці. Пастух брав зі собою шкіряний мішок, що називався торбою, в якому він тримав провізію. У деяких пастухів бували невеликі очеретяні дудочки, на яких вони награвали мелодії, пильнуючи стада.

Притулок

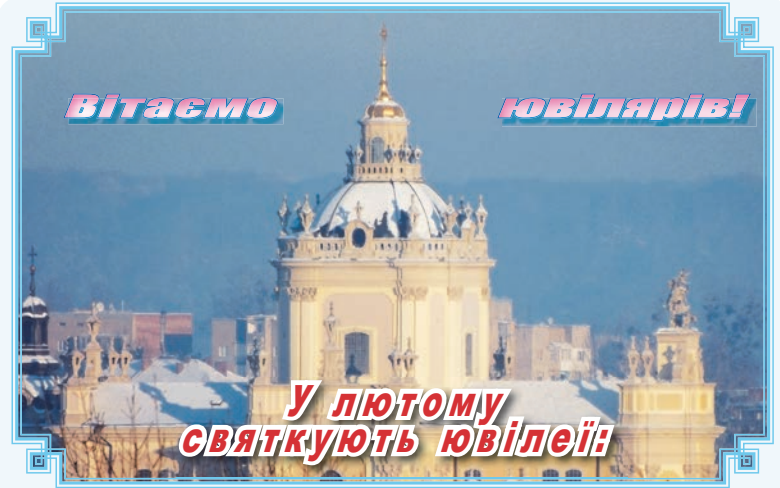
На ніч пастух повинен був знайти безпечне місце для своїх овець (Лк. 2, 8). Часто він заганяв їх в якусь печеру, а сам лягав біля входу, щоб хижак не міг

Життя в біблейські часи Нове пасовище

Коли палюче літнє сонце висушувало траву, пастухові доводилося відганяти стадо далеко від дому, щоби знайти для тварин придатне пасовище (1 Пар. 4, 39-40). Він також повинен був відшукати колодязь, звідки міг би брати воду для овець і кіз.

Пастухові доводилося захищати своє стадо від хижаків, які водилися в диких місцях (1 Цар. 17, 34-36). Леви, ведмеді, шакали і гієни частенько нападали на отари.

10-річчя священства – о. Володимир Перун (12.02)

70-річчя уродин – о. Мирослав Гладяк (17.02)

60-річчя уродин – о. Михайло Стахнів (19.02)

60-річчя уродин – о. Орест Козут (21.02)

55-річчя уродин – о. Любомир Ржиський (20.02)

45-річчя уродин – о. Володимир Ониськів (16.02)

45-річчя уродин – о. Микола Яворський (19.02)

40-річчя уродин – о. Михайло Цегельський (10.02)

40-річчя уродин – о. Андрій Почеква (23.02)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Лінивство глибокий сон наводить...» (Припов. 19, 15)

Запитує один старець іншого:

- Брате, хто це розмовляє з отцем Филімоном в його келії?
- Не знаю, брате, але, судячи з голосу, це якась нова особа!

Один чернець зі Скитської пустелі, якого часто огортав смуток, прийшов до отця Серафима. Старець, бачивши його стан, каже:

– Насамперед, брате, забудь усі клопоти; розтягнися на цій роґожі і розслаб усі свої члени. А потім повідай мені абсолютно відверто все, абсолютно все, що ти бачиш у твоєму смутку.

– Перш за все, отче, я бачу, що стеля твоєї келії воістину потребує побіллки.

Отці-пустельники дуже любили славити Бога гимнами та псалмами. Отець Іларіон сказав якось про одного ченця: «Голос у нього до того солодкий, що на нього злітаються мухи».

Одного старця якось запитали:

- Чому це, отче, щоразу, коли брат, що живе з тобою в келії, починає співати псалми, ти висовуєшся у вікно?
- Аби ніхто не подумав, що я його катую!

Отець Серапіон привів якось молодого ченця на берег Червоного моря збирати цілючі трави.

– У цих місцях, – каже він, – зростала колись чудодійна трава. З її допомогою отець Філарет склав еліксир довголіття.

– Отець Філарет? – перепитує чернець. – Я ніколи про нього не чув.

– Це не дивно, адже він помер, коли йому ледве виповнилося двадцять вісім років!

Один чернець був постійно заклопотаний різними проблемами. Отець Памво якось при зустрічі каже йому:

– Брате, у тебе так багато проблем, тому що ти думаєш, нібито життя складається з питань і відповідей. Але виходячи з мого досвіду, життя складається з безлічі відповідей без питань і питань без відповідей. Виходить, у твоєму житті має бути безліч даремних питань.

Один молодий чернець питає якось отця Макарія:

– Я знаю, отче, що багато хто говорить про тебе погано. Чому ти ніяк не реагуєш?

– Бо якби ті, хто говорить про мене погано, знали, що я про них думаю, вони б говорили набагато гірше.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____